

Sainet

L'últim desitg

Manuel Gisbert Orozco

**L'últim desitg
Sainet de l'alcoià**

ACTE PRIMER

L'escenari és el típic d'un saló menjador d'una casa actual. Pot tindre, a l'esquerra de l'escenari, un sofà, mirant al públic i dos butaques laterals amb una tauleta en el centre, a la dreta una taula amb unes cadires. A l'esquerra esta situada l'entrada de la casa, que pot substituir-se per l'eixida de l'esquerra de l'escenari i a la dreta una altra porta que comunica amb les restants dependències de la casa. També pot ser substituïda per l'eixida del costat dret de l'escenari. En el centre hi ha una finestra, que es pot obrir o tancar i que dóna al celobert de la casa.)

(Quan s'alça el teló, Manolo es troba còmodament assentat, amb els peus recolzats damunt de la tauleta i llegint un periòdic)

MANOLO.- Esta nit sí que donen per la tele un partit de categoria. Tinc ganes de reunir-me amb els meus amics, perquè segur que hui serà un gran dia. (Olent l'ambient i dirigint-se cap al que es suposa l'interior de la casa). Bonica; que estas preparant per a sopar?

LUISA.- (Des de dins i com un cambrer recitant els plats de tapes disponibles) Sangueta, abissinios, coraeta, albondigues d'aladrocs, espardenyas, mandonguilles de bacallar, fabes bollides ....

MANOLO.- !Para, para; que només de sentir-te estic ja fart.

(Sona el timbre de la porta)

MANOLO.- !Carinyo; ¿Estas ocupada? ¿Pots obrir tu la porta?

LUISA.- Estic buscant-te el teu desodorant per als ous. No vull que se t'escalden. No et foti. (La veu canvia de melosa a enfadada) Clar que estic ocupada; Qui creus que va ha fer-te el sopar esta nit?. Aixína que alça't i obri tu la porta que segur que és un dels teus "amigachos" que no pot passar sense vore't. (Se sent un portada) .

MANOLO.- (Deixa el periòdic en la tauleta i s'alça molt lentament, tirant-se una mà a l'esquena i queixant-se com si la tinguera molt dolorida). Ostres; Que fotut estic. (Dirigint-se al públic) Estic fent catorze hores tots els dies. A Luisa (Fa un gest cap a dins on se suposa esta la seua dona) només li reconec que faig huit, les altres sis me les guardo per a engrossir el "montepio"; perquè eixir a festes s'està posant molt car.

(Es dirigix cap a l'esquerra de l'escenari on es suposa està la porta d'entrada a la casa. Coixeja, es queixa i fa ostensibles gestos de dolor. Obri la porta i entra Paco visiblement alterat.)

PACO.- !Mira, mira;

MANOLO.- Calma, calma. Que el món no es va fer en un dia.

PACO.- (Ensenyant un paper) És de la fila.

MANOLO.- (Empal·lidint) Psssss... (Fa el gest de silenci i se'n va cap a la dreta de l'escenari per a comprovar que la seua dona no ha sentit res) Menos mal que esta tancada en la cuina i no ha sentit res. Ja t'he dit moltes voltes, que en ma casa, la filá ni mencionar-la.

PACO.- Però la teua dona sap que eixes a festes, no se para qué tant de secret.

MANOLO.- Clar. Però no és el mateix tindre-la només enfadada quatre dies a l'any, mes la ressa-
ca de la setmana següent; que tindre-la alterada tota la resta de l'any. Si visques tu amb ella sabries
a que em referisc. ¿Però que sabràs tu?. Com la teua Carmen és una santa, que no sols et deixa eixir
a festes, et deixa fer el que et dona la gana i damunt t'anima com si fores l'Alcoiàno.

PACO.- Haver triat millor abans de casar-te.

MANOLO.- Això ja ho sé jo. Però Luisa és molta Luisa i encara que per a algunes coses és una
punyetera, per a altres no té preus. Ol .Ol . Que notes?

PACO.- Com si estiguera en "EL Tropical"

MANOLO.- I en el llit que vols que et diga, és l'amant perfecta. Em deixa dormir quan estic fet
una merda, però quan estic de moguda es convertix en una fera. En definitiva que no me la meresc.

PACO.- I quan tens ensaio.Com te les arregles?

MANOLO.- Li dic que estic fent hores extres, li solte 20 euros de més en el jornal i es conforma.
Eixa setmana em toca passar la mà per la paret, però que tenim que fer..

PACO.- Per cert. (Mostrant-li novament el paper que porta en la mà). Has rebut la convocatòria
de la fila?.

MANOLO.- Estarà en casa de ma mare. Ja saps que tot el que recibisc de correspondència de la
fila i els extractes del compte secret que tinc en el banc, ho rep tot en la direcció que tènia de fadrí.
Eixos si que eren bons temps. Veritat?

PACO.- De tot hi ha en la vinya del Senyor. Jo no em puc queixar, ni ara ni abans.

MANOLO.-Vinga. Ensenya'm d'una volta eixa citació que vull enterar-me que passa amb tant
revol. Jo, llevant els ensaios no m'acoste per la fila fins a Pasqua i inclús no estic ni en el mig any.

PACO.- Pos ves preparant-te. Hi ha sis xavales que volen apuntar-se a la Fila

MANOLO.- No emprenyes.;

PACO.- Com ho sents.

MANOLO.- I es pot saber qui són.

PACO.- És un secret.

MANOLO.- Un secret?

PACO.- El primer "Tró" no vol soltar ni prenda, diu que només ho sap ell i el tresorer. I que ja
s'enterarem el dia de l'assemblea.

MANOLO.- No comprenc tant de secret

PACO.- I no saps el millor

MANOLO.- Mes, encara; A vore si inclús em dóna un atac al cor. Últimament vaig de taquicàrdia a taquicàrdia i tire perquè em toca.

PACO.- Que hi hauran sorpreses

MANOLO.- Sorpreses ¡(Paco assentix amb el cap) Ací no guanyem per a sustos; ara, que ja no se si alegrar-me o enfadar-me. Perquè un poc de savia nova, si són jovenetes i guapetes i no passen de 25 anys, no està res mal. Però quan s'entere la meua Luisa d'això de les xiquetes eixes, no em deixa acostar-me a la filà ni per festes.

PACO.- No serà tant.

MANOLO.- Tant?... Al temps. Ja voras. Ja voras. (Acostant-se a Paco i dient-li a l'orella). Eixa, no se com s'entere de tot, i si no ho sap se l'imagina que encara és pitjor. El Sherlock Holmes eixe, és un neòfit al costat de la meua Luisa. Quan entre en casa només olent-me sap on, amb qui he estat i inclús el que he fet.

PACO.- No és possible;

MANOLO.- Per a la meua desgràcia és aixína. Ella diu que és intuïció femenina. Però jo crec que ha fet un pacte amb el dimoni i el que esta pagant els plats trencats sóc jo.

PACO.- Li dius que són quatre iaies i ja s'ha acabat

MANOLO I quan les veja en festes que fem? (Paco assentix amb el cap comprenent que el problema no té solució). El millor és votar que no entren i s'ha acabat el problema.

PACO.- No depèn de nosaltres sols. Els altres components de la filà faran el que vullguen i ja saps que hi ha cada pinta per allí que quan veuen unes faldes es tornen bojós.

MANOLO.- La majoria són casats i comprendran el problema. A més de dir-los que ens van a llevar el lloc en l'esquadra, no és prou que ens toca cada 10 anys que ara, si s'ompli la fila de dones, estem arreglats.

PACO.- Colze a colze l'Associació ja ha dit que no va a permetre-ho.

MANOLO.- Una volta dins ja ens entraran per on menys t'ho penses. Començaran per fer de cap batidor, després el cap d'esquadra i quan siguen prou l'esquadra completa.

PACO.- No;.

MANOLO.- Si;. (Imitant una dona) Un any ixen els hòmens i un altre les dones.

PACO.- Recollons tens raó. Si que són llistes les ties.

MANOLO.- Aixína elles tenen esquadra un any si i un altre no. Però nosaltres que ara la tenim cada deu anys passarem a tindre-la cada vint.

PACO.- Pos no ho havia pensat.

MANOLO.- Jo, si entren les dones, em done de baixa.

PACO.- I perdre tots els teus drets?

MANOLO.- Preferisc perdre els drets abans que la dignitat.

PACO.-Eixos (referinse als amics)no vénen i va ha fer-se tard.

MANOLO (Dirigint-se cap a la finestra i aguantant-se) Nandooooo... Pepiteeeeeet, veniu o que?

PEPITET.- “Ora” puge.

MANOLO.- Quidra tu a Nando que pareix que no m’ha sentit.

PEPITET.- Le he sentido arribar fa a penes dies minutos, debe estar dutxant-se. No te preocupes que pase jo per ell.

MANOLO.- Val ¡(abandona la finestra i torna junt amb Paco.)

LUISA.- (Eixint des de dins amb una safata on hi ha dos cerveses i un plat. Deixa la safata en la tauleta i dóna dos besades ben sonores a Paco que s’ha alçat per a saludar-la) Ací teniu uns “gallo-nets” per a anar fent boca. I tú Paco, cada volta que et veig, estas mes guapo i “templat”. (Mirant de reüll a Manolo) A diferència d’este, que cada vegada que el veig me’l trobe mes vell.

MANOLO.- Gràcies pel que em toca.

PACO.- (Tornant-li el compliment) Tú si que estas “bonica”. (Assenyalant a Manolo) No sap el decrèpit este la sort que té.

MANOLO I dóna-li. Açò que és, un complot o és que verdaderament m’estic fent vell. (Es toca la cara com per a comprovar-ho).

LUISA.- (Anant-se). Deixa la cara que eixa la tens encara bé, però pel que fa al xiulet....

(Quan manolo pareix que anava a contestar-li, sona el timbre de la porta. Es conté i s’acosta al costat esquerre de l’escenari per a obrir. Torna junt amb Pepitet i Nando)

PEPITET.- (Olorant l’ambient) Collons¡ , hace una oloreta com si estiguerem en el “Tropical”

MANOLO., És la meua dona que esta preparant unes bobaetes per a la reunió de les dones

PEPITET.- Se pué sabese si tastaremos algo?

MANOLO.- Puix suposes malament. (Es dirigix a la tauleta i servix mitja cervesa de les botelles en cada got, entrega un got a Pepitet, un altre a Nando i una de les botelles mig buida a Paco) Tin que tu eres com de casa. (I es queda amb l'altra). Haureu de conformar-se amb el que hi ha. A pesar, que sóc el seu marit no m'ha deixat provar ni una miserable "mandonguilla de bacallar".

PEPITET.- Què la tens enfada?.

MANOLO.- Enfadada, enfadada no ho se, però per descomptat contenta no la tinc

PEPITET.- A vore que li has hecho.

MANOLO.- Puix jo crec que la tinc enfadà precisament per no haver-li fet res. I és que últimament estic fet una merda i en el llit ni responc.

PACO.- Pren-te un "Revital"

PEPITET.- Mejó un viagra

MANOLO.-Eh; que soles estic ferit, no mort

PACO.- Tù tranquil que no hi ha malaltia que dure cent anys.

MANOLO.- No crec que vixca tant.-

NANDO.- Si voleu menjar alguna cosa bona haureu d'espavilar-vos. La meua dona crec, que per a nosaltres, només ha preparat; papes, gallonets i unes cerveses.

PEPITET.- Alguna sorpresa hi haurà?

NANDO.- Com no siga el mig pot d'olives farcides que van sobrar del vermut del diumenge passat. No ho crec.

(Mentres parlaven han acabat amb el plat de papes i amb les cerveses)

PACO.- (Amb sorna) No vos preocupeu, amb lo que acabe de menjar, ja estic fart.

(Torna a eixir una altra volta Luisa en escena, esta vegada ja sense el davantal de cuina i lluint un vestit "mes mudaoret")

LUISA.- Quanta gent bona veig hui per ací.

PEPITET.- (Posant-se de puntilles i traient pit) Estava jo en casa, i pel deslunao he sentido una oloreta que ma ha deixado "innobulado". M'he dit, eso es que la meua vesina i exnóvia (recalcant esta paraula) esta exprimiendo les seues artes culinàries i no voldras fer-li el feo de no tastar-lo.

LUISA.- Tù, bonico de sucre, pot ser que proves alguna cosa, però els altres, com no facen merits, crec que passaran la mà per la paret..

PACO I NANDO.- Què t'hem fet perquè mos tractes tan malament?.

LUISA.- Que és el que no m'heu fet, diria jo. Si em féreu la pilota com Pepitet tindrieu el que volguéreu.... i mes.

MANOLO.- Alto parao;. (Fent-se l'home de la casa) Ja esta bé d'insinuar-se, que és la meua dona i mereix un respecte. I tú, amor meu, voldries fer-me l'immens i immerescut favor de complimentar els meus amics, que també són els marits de les teues queridíssimes amigues de l'ànima, i trauremos encara que només siga un miserable platet de alguna cosa?

LUISA.- (Anant-se i amb veu melosa). Que afectuós eres quan vols. Bonico. (Pel bajini i dirigint-se al public) El desgraciat eixe, si no fóra perquè després em sabria mal li trauria el plat d'abis-sinis que tiraré perquè després de fer-los, els ous no em mereixen la menor confiança.

PEPITET.- (Somrient i dirigint-se a Manolo). Mira. Jo soc bonico de sucre i tu només bonico..., sense sucre.

MANOLO.- Calla que encara et sacsaran

PACO.- Deixar-se ja de discutir i anem al gra, ara que estem a soles. (A Pepitet i Nando). Heu rebut la convocatòria de la filà?

PEPITET.- Ací la tengo.

NANDO.- Me l'ha deixat en casa, però crec que en la Filà "hi ha tela marinera" i la veritat, no se com eixirem d'esta.

MANOLO.- Paco i jo ja hem estat parlant de l'assumpte abans que vinguéreu i hem decidit, per raons òbvies, que lo millor és votar no a la incorporació de les dones. Vosaltres que opineu?.

NANDO.- A mi igual em dóna. Però si vosaltres sou de l'opinió del "no", puix jo també.

PEPITET.- Jo no estic de acuerdo. Para mi, les guapes i menors de 25 anys tenen l'entrada assegurada. Respecte a las otras, estic de completo acord con vosotros.

MANOLO.- Home, això opine jo també, però no es la qüestió, si fóra al revés del que tu dius, inclús tindríem una excusa davant de les nostres dones; però com tu ho exposes, que creus que dirà Mariuetes?.

PEPITET.- Mariuetes dirà lo de sempre: "El que el meu Pepitet vullga". Como veras això para mi no és ningun problema.

PACO.- Per a tu no serà un problema, però per a nosaltres....

PEPITET.- És que teneis les dones mu soltes , hay que lligar-les mas curtas.

MANOLO.- És que tu has tingut sort, la Mariuetes és un "rara avis" un exemplar únic en el món.

PACO.- A mi m'agradaria vore com li poses el cascavell a les nostres dones. Ací et voldria vore.

PEPITET.- No és cusion de sort, sinó de saber triar. Jo he “festejat” seis mesos con Luisa, i cuando me doní cuenta que no podia tirar-li mà, no en el sentido que vosotros esteu pensando sinó en el de poder-la dominar. Vaig pensar, Pepitet deixa-se-la al panoli de Manolo que esta no te merese. (Dirigint-se a Manolo) Como veras ja em doní compte entonces que te derretias por sus ossos i també , perquè no, por les seues carnes i que te caia la bava quan la miravas. És cert?.

MANOLO.- (Amb veu dèbil) Si.

PEPITET.- Pues entonces no te cabreges quando la galanteo, i perdona'm si alguna volta, i Déu me libre, se m'escapa un “batecul”; però és que lo tiene tan bien puesto que és l'única cosa que hecho de menos d'aquella època.

MANOLO.- Per ací estic tranquil. Tu ves amb atenció en això del “batecul”, perquè probablement et conteste amb una “òstia”

PACO.- D'acord en tot el que has dit.(Dirigint-se a Pepitet) Però pensa un poc en els amics, que si tenim eixe problema, quan vages a votar.

PEPITET.- Me lo pensaré. Però si finalment accepto la vostra proposició, sempre me reservaré el dret de veto.

MANOLO.- En este apartat pareix que mes o menys estem d'acord. Però veam un altre, que esta si que és enrevessada.

PACO.- Que vos pareix la compra d'eixa fabrica per a instal·lar la nostra filà.?

NANDO.- Una barbaritat. Es creuen que tots som rics i que tenim els diners a cabassos i no és així. A vore d'on trac jo, un pobre treballador que esta sis mesos en el paro i els altres sis a mitja jornada, els dos mil euros que demanen de derrama. Si no fóra perquè Enriquiu neteja alguna que altra escala no podríem ni menjar.

MANOLO.- Diuen que han fet un conveni amb la Caixa d'Estalvis i que deixaran eixos diners a qui no ho tinga, a un interés molt baix.

PEPITET.- I les comisiones?

MANOLO.- D'això no han dit res.

PEPITET.- Ja mos han fotut.

NANDO.- Jo ja estic pagant el préstec que vaig fer per a comprar la llavadora i Enriquiu esta esperant a acabar-ho per a demanar un altre per a comprar el llavaplats. I quan s'acabe este, la llavadora ja estarà per a tirar-la, entonces tornarem a començar. Açò és la cançó de l'enfadós i crec que mai traurem la mà del carabasi.

PACO.- Si fa falta.... ja saps que jo et tiraria una maneta.

NANDO.- Gràcies però no. Necessitaria les dos mans i almenys una pata per a poder eixir del compromís. A part que si Enriquiu s'antera d'açò em mataria amb una granera i després m'arrossegaria per tot Alcoi com a "pelletes".

PACO.- Bé. Deixem este punt de moment i arribat el cas ja voríem com solucionar-ho. Algú mes té problemes?.

MANOLO.- Jo els diners no els tinc, però demà m'acostare per la Caixa per a vore que em diuen.

PACO.- No tindràs problemes, segur.

MANOLO.- Ja vorem. El Director de la Caixa és un bord. L'estiu passat, quan vaig anar a traure un préstec per al cotxe, primer vaig anar soles per a vore que necessitava. Em va demanar un muntó de papers i em va dir, que amb el que guanyava de jornal i amb el pis en lloguer, havien molt poquetes esperances de que "El Comitè superior assessor de préstamos" de la caixa m'ho concedira.

PACO.- Que complicat t'ho va posar.

MANOLO.- Després vaig anar amb la meua dona que com sabeu esta molt bé, gràcies a Déu, i que quan s'arregla s'ix.

PEPITET.- Ja lo puedes dir.

MANOLO.- Puix bé. Com feia molta calor, portava un minivestit amb totes les cuixes i les mamelles quasi a l'aire.

PEPITET.- I no li vas cantar eixa del Manolo Escobar que dice: "No me gusta que al Bancoooooo, portes la minifaldaaaaaa."

MANOLO.- Calla; que "bascós" estas tu hui. Perquè, com estava dient. Tan transparent era el dichós vestit que podies comptar-li fins a les floretes d'adorn que portaben les seues bragues. Com diu el Pepitet, estava per a pegar-li un bon "batecul" per no dir una cosa pitjor. Al pocavergonya del Director, va començar a caure-li la baba a penes la va vore entrar. (Tots els altres escoltaven calladets, seguint el relat com si es tractara d'una novel·la pornogràfica.). Va començar a tirar-li tantes de indirectes a la Luisa que em vaig vore en la necessitat dir-li: "Si moleste em vaig". Segurament el vaig traure del trànce en què estava, perquè de seguida va reaccionar i tirant tots els papers que m'havia fet portar a la papelera i quan creia que m'anava a enviar a "fer la mar". Firma un paper que havia preparat prèviament i ens diu: "Demà facen el favor de passar pels Corredors de Comerç que ja esta tot arreglat. Si firmen al matí, esta obert de 10 a 14 hores, a mig dia tindran ja els diners en el seu compte" Quan ens vam anar em vaig tindre que posar entre la meua dona i ell, perquè em pareixia que amb la mirada me la deixaria prenyada.

PACO.- Collons; M'hauràs de dir en que sucursal treballa el director eixe, perquè tinc problemes per a finançar-me el xalet que pense construir-me en Gormaug.

MANOLO.- Per als diners que necessites tu, precisaras algo mes que la teua Carmen, a la que per cert no hi ha res que retraure-li; però una cosa són demanar dos i altra quaranta milions de les antigues pessetes.

PACO.- Jo havia pensat portar-li dos xiques del “Saloon”, el puticlub que solem freqüentar. Li diria que sóc bigam i com no puc atendre a les dos, li oferiria el poder compartir-les.

MANOLO.- Millor que les portes d’Alacant o d’un altre lloc mes llunyant, perquè el calentorro eixe, crec que ja ha provat a totes les xicotes de la contornada.

PEPITET.- (Pegan-li voltes al assunt). És que Luisa esta molt neumàtica.

PACO.- D’on has tret eixa paraula tan rara?

PEPITET.- És que estoy llegint un llibre que se llama “Un mundo feliz” d’un escriptor mu raro que se llama “Aldu Julei” o algo aixína, i quan una señora esta mu bona li diuen que esta neumàtica.

MANOLO.- (Que quan Paco i Pepitet estaven parlant s’havia quedat pensatiu, exclama) Què vol dir això que Luisa esta molt bona? El màxim que et permet és que digues, que “deu” (recalcant esta paraula) de estar molt bona.

PEPITET.- Que no és lo “mesmo”.

MANOLO.- (Donant-se-les de professor de gramàtica) No és el mateix saber que suposar. I segons el temps del verb emprat pressuposa dir una cosa o una altra.

PEPITET.- És que jo he sigut monaguillo antes que flare.

MANOLO.- Què vols dir?

PEPITET.- Que abans que et posares a festejar amb la Luisa o millor dit” te la ce-di-e-ra” (esta ultima frase dita arrossegant cada silaba) el nóvio ofisial era jo.

MANOLO.- I això et dóna algun dret.?

PEPITET.- “Nenguno”

MANOLO.- Puix entonces.....

PEPITET.- Que digo i no vull ofendre, que cuando jo festejava amb Luisa no va ser un amor platònic i que entonces cada uno hacia lo que podia o el que li deixaven.

MANOLO., No vas a dir-me que et vas gitar amb ella.

PEPITET.- No, per ahi pots estar tranquilo, que això era pecado i no todos érem com el pardal eixe (assenyalant a Nando) que va clava la punteta i va tindre que adelantar la boda dos anys.

NANDO.- (Sentint-se al·ludit) Eh;

PEPITET.- Què és mentida?

NANDO.- No

PEPITET.- Pos entones. (Dirigint-se novament a Manolo) Ara; tocamentos, d'haver-los si los va haber i encara que Luisa no estava tan pleneta como ara, tot lo que tocaves era chichi i ademas del bó.

MANOLO.- Ací s'está rifant una "òstia" i crec que totes les paperetes les tens tu.

PEPITET.- !Alto...; no se "malborotes" que quan jo eixia amb Luisa tu lo hacias con Carmen i me decies que hasias això, i mes cosas que no digo perquè ací el Paco, el su actual consorte, esta present.

PACO.- Què vol dir este?. Que tú (assenyalant a Manolo) has eixit amb Carmen i jo sense enterar-me.

NANDO.- El cabró sempre és l'últim a assabentar-se. Ji. Ji .Ji. Ji. (Rient-se).

PACO.- Tu calla que cobraràs i no diners precisament.

MANOLO.- (Un poc mes calmat) No li faces cas. Jo eixia amb Carmen per compromís. Mira, Pepitet eixia amb Luisa; jo anava amb Pepitet; Luisa anava amb Carmen i jo que pareixia la carabina d'Ambrosio no tènia mes remei que anar al costat de Carmen. Però et puc assegurar que no li vaig tocar ni un pèl.

PEPITET.- (Tirant llenya al foc) Serien los del cap, perquè los altres bien palpados que los tènia. Que jo, en el Cine, tènia les manos en un lloc i els ulls, vigilantes, en un altre i exceptuant la pel·lícula no me perdia res.

MANOLO.- (Novament alterat s'alça del sofà amb la intenció de pegar-li un puntelló a Pepitet, que ràpidament fa el mateix i s'allunya corrent. Paco i Nando s'alcen igualment per a subjectar a Manolo). Serà cabró el tio;. Vaig a pegar-te un puntelló en cert lloc, que tindràs en dejú a Mariuetes almenys dos anys.

PACO.- Calmaj. Calmaj. Què vols dir amb tot açò ¿que Carmen no t'agradava?

MANOLO.- (Fet un embolic) A vore si ens aclarim ací. (Dirigint-se a Paco) Tu perquè estas disgustat?. Per què li vaig fer molt de cas a Carmen? O perquè no li vaig fer ni punyeter cas.

PACO.- Jo.....

MANOLO.- Perque si vols sentir que em vaig gitar amb ella, pos ho dic. Si vols sentir que va ser un amor platònic el que vaem mantindre, pos això. Ademés, ¿saps que t'he de dir? (Envalentint-se) Que per eixa època, tu no sàvies ni que Carmen existia perque no la vas conèixer fins que jo te la vaig presentar. (S'allunya del grup i s'acosta cap al public per a fer-li una confidència). En realitat quan Pepitet va deixar a Luisa, jo eixia amb Carmen. Com volia eixir amb Luisa, li vaig traspasar Carmen a Paco per a així estar lliure i eixir amb Luisa. Un poc embolicat, però vostés ja m'entenen, si això li ho dic al Paco eixim a osties i no és el cas. (Torna al grup)

PEPITET.- (Dirigint-se a Paco.) Si Manolo ha olvidado el meu assumpte con Luisa. Tu has de olvidar el seu con Carmen.

PACO.- Però si has sigut tu qui ha ficat tota la zitzànya

PEPITET.- És que a veces un bon atac és la mejor defensa. I a ver si canviem de tersio, perquè con tanto sexo me estais poniendo calororro y como tengo a la Mariutes con el periodo no puedo desfogarme.

PACO.- No et preocupes que si guanya Espanya el partit d'esta nit, en compte d'anar a la "Ban-deja" a celebrar-ho se n'anem al "Saloon" i allí soltes tota la mala llet que estas acumulant.

(Queden tots muts al vore entrar a Luisa amb un carret tipus "Carmela" ple de plats, cerveses, coca cola i café licor).

LUISA.- A qui li s'ha fet la llet agra?.

(Tots es queden parats, mirant-se i tractant de calcular fins que punt de la conversació que mantien ha pogut sentir Luisa).

MANOLO.- (El mes interessat reacciona ràpidament) A Mariutes li van caure dos tetrabric de llet darrere de la nevera i ahir, fent neteja general, els va descobrir, però ja estava la llet caducada i de la calor s'havia fet agra.

LUISA.- La Mariutes fent neteja general?, que raro. Si ella no agarra el "mocho" ni per a recolzar-se.

PEPITET.- Últimament ha canviado, con tal de no venir a ajudar a la "pará" del Mercado és capaz de tot. Se pasa el dia con la granera en la mà. Com tiene temps de sobra, va tratar d'aprofitar la llet , en vez de tirar-la, hiso un requeson.

LUISA.- Ai, que bój, amb el que m'agrada a mi mezclat amb mel. Hauré de demanar-li un potet.

(Manolo li pega una colzada a Pepitet retraient-li haver ficat la pata.)

PEPITET.- (Tractant d'arreglar el greuge.) Però... com estava mu agre l'hemos tirat.

LUISA.- Li vau posar sucre, mel o algo dolç?.

PEPITET.- Com no sabíem.....

LUISA.- Quan veja a Mariutes ja li donaré la recepta per a que la pròxima volta ho faça millor. (Mentres se'n va) Menjeu-se això prompte i "escampeu el poll" que les xiques no tardaran a vindre i ací no vull vore a ningú.

MANOLO.- (A Pepitet) Encara sort que Mariutes no obri mai la boca i si ho fa és per a dir (imitant-la) "Jo lo que Pepitet diga". Però com se li escape alguna cosa, ja t'arreglaré jo a tu.

PEPITET.- No te preocupes, ja le diré jo lo que ha de dir i assumpte solucionado.

MANOLO.- Mes et val. I acabem prompte amb açò perquè d'una banda s'estan gelant els platets i per l'altra dins de poc toquen retirada i, si no ens espavilem, ens ho tindrem de deixar.

(Com si hagueren tocat "fagina" es llancen tots sobre les tares i la beguda i en un santiamén deixen els plats nets.)

PACO.- Llavors esta nit anem al puticlub o no.

MANOLO.- Calla,¡ (S'acosta a la dreta de l'escenari per a comprovar que Luisa no els esta escoltant.) És que no escarmenteu mai. Abans quasi ens agafa amb això de Pepitet i tu ara dient si anem al puticlub.

PACO.- No he cridat tant.

MANOLO.- Ací les parets senten. M'entere de tot els que li fas a la Carmen per la nit i vius en el pis de baix. Així que estant en el mateix pis ja em diràs....

PACO.- Sapies que jo també et senc i no vaig escampant-ho per ahí.. Ara ,que últimament no feu molt de soroll, vaig a creure'm que la Luisa té raó.

PEPITET.- (Tallant una conversació que ja esta tornant-se perillosa i quasi murmurant que a penes se li sent) Anar al puticlub o no depén del resultado del partit, si pierde la selecció, com sempre, tots a casa; i si guanya tenimos l'excusa d'anar a celebrar-lo a la Bandeja i entonces via lliure. M'han dicho que hi hay gente nova i molt exòtica i eso no nos lo podem perder.

NANDO.- Anem a ma casa que només queden cinc minuts per a que comence el partit. Qui ens tènia que dir que passar un bon ratet depén de que la selecció guanye o no.

PACO.- Cantem el nostre himne.

TOTS.- A beure i a gaudir
A vore un gran partit
A vore, a beure
A beure a vore
Ra Ra Ra;
Espanya guanyará

(Ixen tots per la porta d'eixida repetint la mateixa cançó que va baixant el seu to a mesura que s'allunyen.)

LUISA.- (Entrant en escena que es troba ja buida) Eixos se n'han anat sense dir adéu. La mare que els va parir, i ni tan sols donar les gràcies. No es pot dir que siguen molt agraits. (Mirant i desesperant-se de vore com li han deixat el saló, amb gots i plats per terra) I l'escampada que m'han deixat.... La pròxima volta que em diguen de reunir-se ací no els deixo ni passar per la porta. (Mirant l'hora i referint-se a les seues amigues) I estes sense vindre. Si almenys estigueren ací em podrien tirar una mà per a arregar tot açò. (Aguaitant-se a la finestra) Enriquiui.... Carme..... Mariuetes. (Tarden a contestar i mentres torna a mirar l'hora) Ja haurien d'estar ací, esta tot gelant-se i

el treball que he fet no va a lluir-me res. Hui el microones tindrà treball extra.

ENRIQUIU.- (Veü en off.) Què vols Luisa?.

LUISA.- Què vull? Que vingues ja d'una punyetera volta. Fa deu minuts que hauries d'estar ací i esta tot per a tirar-ho. (Mirant al publike) Amb lo que m'he esmerat.

CARMEN.- (També en off) Ja pugej; Ja pugej; (Xillant) No crides, ja t'he sentit, en un instant estic ahí..

LUISA.- A vore si és veritat.(Abandonant la finestra i dirigint-se cap al public) Collons la xi-quetaj, em diu que no xille i ella per poc em deixa sorda.

ENRIQUIU.- Un minutj.Els arregle el vermut als hòmens i baixa de seguida.

LUISA.- (Tornant a la finestra) Deixa'ls que s'espavilen i almenys que facen algo de profit, a part de fartar. Aixina que deixa-ho tot com esta i baixa de seguida. (Mirant ara cap avall). I la Mariuetes?. S'ha enterat que l'he cridat o continua en babia?

MARIUETES.- No estic a la lluna de València, estic ací esperant que Pepitet em diga que ja puc pujar.

LUISA.- Mira un altra j. Esperant que el seu home li done corda. No sigues panoli i puja que eixe no apareixerà per ta casa fins al menys les tres de la matinada. (Amenaçant a totes) A la que no estiga ací abans d'un minut, no li òbric la porta.

(Arreplega tots els plats i gots bruts en la "Carmela" i es retira per la dreta de l'escenari cap a la cuina. Instants després sona el timbre de la porta i Luisa creua l'escenari de dreta cap a l'esquerra a pas lleuger). Em mataran en dos diesj. Qué dic dos diesj. En un, tenen prou. Si tots els dies foren com hui perdria deu quilos cada setmana. (Obri la porta i entren les tres amigues. Se saluden i besen com si no s'hagueren vist des de fa un any ni discutit un instant abans.)

CARMEN.- Que guapa et veig Luisa. Deus haver guanyat algun quilet que un altre des de la ultima volta que et vaig vore. Però com a tu et senten tan bé...

LUISA.- I tu cada volta mes flaqueta. ¿T'has disgustat amb el teu home?

CARMEN.- Que va. Som carn i unglà. Però ja et comptare, que a mi per passar-me, em passa de tot.

LUISA.- Però.... Passeu i assenteu-se que ací de plantó no fem res. (Dirigint-se cap al sofà i agafant a Carmen pel braç.) Esta clar que tu has de ser l'ungla i ell la carn.

ENRIQUIU.- Cada volta m'agrada mes el teu pis Luisa. És gran i esta arreglat molt senzill però amb molt de gust. No es pot comparar amb el de Carmen, però m'agrada molt.

LUISA.- És que si jo tinguera els diners que guanya el seu marit, (assenyalant a Carmen) encara ho tindria millor.

CARMEN.- És que jo ja no se que fer per a millorar-ho.

LUISA.- Sobretot no li fiques mes coses perquè un dia li caurà el pis damunt a Mariuetes.

MARIUETES.- Déu ens lliure. Si s'enterra Pepitet que pot haver tant de perill. És capaç de denunciar-te.

CARMEN.- Ja se que és capaç d'això i de mes coses. Aixína que tu “mut i callosa que vindrà la rabossa”

MARIUETES.- Tu saps que no parle molt.

LUISA.- Però a Pepitet li ho comptes tot i després ell s'encarrega d'escampar-ho entre els seus amics i vénen els problemes per a nosaltres. Que això ja ho tinc comprovat.

CARMEN.- Deixa a l'angelet. Només fas que ficar-te amb ella.

(Veus en off dels marits) !!Gooooooooo (Sorolls de bots i crits en el pis de dalt).

LUISA.- Enriquiui.... Hui t'ha tocat a tu, però crec que van a tombar-te el colomer.

MARIUTES.- Quin Colomer?

CARMEN.- Tù com eres la ultima que et vas mudar no t'has anterat. Dalt, lo que ara és el pis d'Enriquiui, eren els “porchis”, però la meua iaia se'l va llogar a un home per a traure mes profit. Este, va posar un colomer i es va dedicar a criar colomins. Quan va morir la meua iaia i em vaig quedar el seu pis per a casar-me, li vaig dir a ma mare que es traguera eixe inquilí de damunt perquè l'olor que feia en la casa era insuportable. Ens va costar desallotjar-ho, però ho vam denunciar a sanitat i el van obligar a llevar el colomer. Com aixína ja no li interessaven els “porchis” s'en va anar amb els coloms a una altra part.

LUISA.- Menys mal perquè jo en eixes condicions tampoc m'haguera quedat mai este pis.

ENRIQUIIU.- Quan es va afonar el pis que ens va cedir el meu sogre per a casar-nos, en el carrer Sant Antoni, a part del pis se'ns va vendre damunt el món. Vam viure durant uns dies en el Hostal “Savoy” i després en un pis, en el carrer Sant Gregori, que ens va cedir l'Ajuntament i que estava pitjor que el que havia caigut.

CARMEN.- Com dalt hi havia mes merda que en el pal d'un galliner, i mai millor dita esta frase, ningú volia fer-se càrrec per a netejar-ho i a l'estiu, quan la calor recalfava la teulá, ací no hi havia qui visquera. Com Nando sempre estava en la desocupació i sabia la situació en què vivia, li vaig oferir cedir-li els porchis, com a vivenda, per a tota la vida i sense cap lloguer, sempre que ho arreglara i ho condicionara per a viure.

MARIUETES.- Que cor tens Carmen¡.

CARMEN.- I olfacte també. A part que aprecie molt a Enriquiui i a Nando, ho vaig fer perquè m'ho manava mes el nas que el cor.

MARIUETES.- Dona, no és perquè ho diga també el meu Pepitet, però se t'ha quedat un piset la mar de bé..

ENRIQUIU.- Ai Carmenj. No acabare mai d'agrair-t'ho. Només de pensar en les condicions que vivíem en el pis eixe del Carrer Sant Gregori, em pose malalta. Perque resulta que amb els quatre xavos que ens va donar l'Ajuntament per cedir-los el solar del pis que havia caigut, Nando va poder comprar els materials i a poc a poc ho va fer tot. Va tirar les parets antigues, va posar el pis nou i va tornar a distribuir les parets segons un pla que vam fer entre els dos. Puc dir que tinc un pis a la mesura. En la meua vida he fet una altra cosa amb mes il·lusió. Fins a les finestres me les va posar de "climalit" perquè no passara fred a l'hivern. S'ha quedat un àtic, tipo porxe que si estiguera en Paris valdria un ou i part de l'altre; però com esta a Alcoi podem disfrutar-ho nosaltres.

CARMEN.- Nando ha fet una verdadera meravella. Jo no sé com li pot faltar el treball?

ENRIQUIU.- Ai. Jo sempre li dic: El tio furgaes al teu costat és un aprenent. Però ell és aprenent de tot i mestre de res. Quan li oferixen treball i li pregunten que especialitat té sempre contesta que cap. Així que el classifiquen com a peó. Com a més no té iniciativa pròpia i es limita a fer el que li manen, no està considerat per a res i quan el treball falta el primer que se'n va al carrer és ell.

LUISA.- Com es nota que no ix en la Magenta.

ENRIQUIU.- Per què?

LUISA.- Perque és la que mes aspena, i d'aixó el teu home te bé poquet.

ENRIQUIU.- I la poqueta que té només la gasta en el llit. En la vida lo que tu dius, " Res de res"...

CARMEN.- I a lo millor si que podria guanyar-se la vida prou bé fent xicotets apanyios. (Com si li haguera sorgit en la ment una gran idea) Vaig a dir-li a Paco que pose un anunci en el periòdic: "Es realitzen xicotets treballs de qualsevol tipo: Obra, llanterneria i electricitat. Raó telèfon..."

ENRIQUIU.- És que nosaltres no tenim telèfon. Només parlem amb vosaltres i amb el desllunat tenim prou.

CARMEN.- Això no és problema. Com acabe de canviar-me el meu mòbil per un altre de "ultima generació" que servix com a tele portàtil i tot, vaig a regalar-te el vell i ja tens telèfon, a més gratis perquè no li he dit a Paco que 'l done de baixa per a que continuen carregant-li les factures en el seu compte. A part, vaig a fer uns paperets, oferint els seus serveis, per a repartir-los per totes les botigues que freqüente. A vore que passa.

MARIUTES.- La primera la posarà Pepitet en la nostra "pará" del mercat i el recomanarà a tota la seua clientela que no és poca.

ENRIQUIU.- Ai Mare de Deu dels Lliris!. Que el Nostre Senyor vos escolte i a vore si per fi traem el cap de la misèria en què ens trobem.

LUISA.- No hi ha per a tant. El que es diu fam, no crec que passeu.

ENRIQUIU.- (Plorant) Això no és tot en la vida. Tu que saps el que és voler alguna cosa i no poder aconseguir-ho?.

LUISA.- Dona de quelcom m'he privat. Encara que tal volta no tant com tú.

ENRIQUIU.- Fins de tindre un fill m'he privat per creure que no podria criar-lo. (Totes queden callades i emocionades) Sóc tan desgraciada que em vaig casar anticipadament per estar embarassada i després de casar-me, pels disgustos que vaig tindre amb la família, vaig tindre un avortament i vaig perdre el fill que esperava; i per això no em parle amb ningú i l'única família que tinc són vosaltres. Perquè si no ho sabíeu ja m'havien dit que tendria un chiquet. (Totes plorant a crit pelat) Però com açò ixca bé, em faig una inseminació artificial si fa falta i em quede prenyada de cinc de colp. (Abraços i crits d'alegries i els plors que es convertixen en rialles.)

VEU EN OFF DELS MARITS.- !Goooooooll (Mes puntellons i crits d'alegria en el pis de dalt).

LUISA.- Mira si són deshonorats, nosaltres ací plorant i ells dalt divertint-se. Així que aprofitem el moment per a traure els plats i les begudes i disfrutem un ratet que després continuarem parlant. (Seguixen uns moments d'intensa activitat, mentres una posa un mantel en la taula gran, les altres trauen de la cuina els platets plens de menjar, copes i beguda de qualsevol classe.)

(Passen uns instants, mentres omplim les copes de beguda i proven el contingut d'alguns dels plats)

CARMEN.- Xé que bó esta axò. Des que van tancar el Tropical crec que no he tornat a provar abissinis com estos.

LUISA.- A vore; Que esglai, menos mal.; De moment m'havia donat la impressió que havíeu tret el platet que estava roïn.

CARMEN.- Què és això d'abissinis roïns?.

LUISA.. Es que m'havien aparegut un parell d'ous , no de molta confiança, i volia tirar-los; però finalment els vaig aprofitar. Estava tan fotuda en el meu home, que volia traure-ho quan estaven ells reunits. Anar de "caguetes" una setmana els vindria molt bé. Netejarien el cos.

ENRIQUIU.- I són estos?

LUISA.- De moment he tingut un colp en el cor. Però tranquil·les que ara recorde perfectament que els he tirat a la brossa abans.

MARIUETES.- Encara sort. A vosaltres vos donarà igual, però a mi no. Tindre a Pepitet una setmana amb una gastroenteritis d'eixes, significa que jo estic tota la setmana passant fam.

CARMEN.- Que ell no puga menjar no vol dir que tú no ho faces.

MARIUETES.- No em referisc a eixa fam.

CARMEN.- A quina?

MARIUETES.- (Un poc avergonyida). A la sexual.

CARMEN.- A la sexual? Què ha de vore Roma amb Cartago?

MARIUTES.- Es que quan té la panxa fotuda. (Mirant a tots els llocs ,per si hi haguera algú mes escoltant i abaixant la veu) . No se li planta.

ENRIQUIU.- Mare Maria Puríssima;- És això veritat?. Compta, compta;.

MARIUTES.- No hi ha res a comptar. Quan esta aixína ja pots fer les virgueríes que vullgues que no hi ha res a fer. I això que el, quan esta bé, sempre esta a punt.

CARMEN.- (Tractant de recordar). Ara comprenc moltes coses.

LUISA.- Jo crec que el Manolo deu tindre una colitis crònica, perquè sempre esta aixína.

ENRIQUIU.- Pos jo no m'havia donat comptar d'això, però bo és saber-ho. Ara, quan vullga descansar una temporadeta, en compte de recórrer al: “ Carinyo en sap mal pero.. que mal de cap tinc;”. En donar-li un ou pasat, i no per aigua precisament, tot arreglat.

CARMEN.- (Dirigint-se a Luisa) I a tú que et passa amb Manolo? Cada volta et veig mes despaga.

LUISA.- A mi no em passa res. Al que pot ser que li passe quelcom és a ell.

CARMEN.- Va.... compta-nos-ho i al menys et desfogues.

LUISA.- Jo ja no se que fer amb el meu marit. Al principi, no és que fóra res de l'altre món, però resultava passable. És que ara, filla...

CARMEN.- Dóna.... nosaltres hem de conformar-se amb el que tenim. Com al cap i a la fi no podem comparar....

LUISA.- Això serà el teu cas, però jo. Fins a quatre he provat abans que ell i mira per on m'he quedat amb el pitjor. Hi han panolis en este món però jo crec que sóc la primera.

CARMEN.- Eixa és una faceta de la teua vida que no coneixia. Fins a quatre t'has tirat?.

LUISA.- !!Altj;. Que jo no he dit això. He dit, i aclarisc per a evitar falses interpretacions, que “he provat” no que “he menjat”.

ENRIQUIU.- Què no és el mateix?

LUISA.- Clar que no Els quatre que dic he provat, a banda Manolo, han sigut en el “Monterrey” i ballant “Bésame mucho”.

MARIUETES.- Només amb quatre has ballat tu?. Jo he perdut el compte.

LUISA.- No vages presumint xiqueta, que ballar, es pot ballar amb molts, però deixar-se “achuchar”, només es fa amb els que una vol. I d'això, només poden presumir quatre.

MARIUETES.- I “achuchante” que aconseguixes?.

LUISA.- (Desesperant-se). Jo no se xiqueta si has eixit ja de l'ou o encara estas dins d'ell, com jo crec. (Com si donara una lliçó), Que t'ú no saps, que és en la distància curta on es coneixen els hòmens.

MARIUETES.- (Com si descobrira el món en eixe moment i amb veu dèbil) !Sij....

LUISA.- Si t'ú “achuches” a un home; ell, sense poder-ho evitar, et mostra els seus atributs i com estes arrimaeta els notes de seguida. Va haver un que, de tant apretá que'm tenia, em va fer una “blaura” en la cuixa.

CARMEN.- (Estranyada) En el cuixa?.

LUISA.- (Fent l'ullet de complicitat i assenyalant amb el cap a Mariuetes) És que era tan xaparro que no arribava fins a l'engonal.

(Totes rient-se , menys Marihuetes que no s'ha assabentat de res)

MARIUETES.- I qui va ser eixe?

LUISA.- Ja t'ho comptare un altre dia. Crec que no el coneixes.

ENRIQUIU.- (Desviant la conversació) Jo crec que això de Manolo no ha de ser per a tant.

LUISA.- Que no;. Ell mateix diu que el “xiulet” és com un llapis, que quan més el uses, mes punta cal traure-li i quan mes punta li traus mes curt es queda. Aixína que ja podeu supondre, després de deu anys de matrimoni, la poqueta llapicera que li queda.

CARMEN.- (Rient-se i prenent-se ho a broma) No et preocupes que això té solució. Jo encara tinc en casa una d'eixes fundes metàl·liques que emprava de xicoteta en l'escola per a protegir la punta del llapis quan no la usaves, i posada al revés servia per a allargar-ho quan es quedava curt. Encara ho use ara per al llapis del “rímmel”, però si et fa falta.....

LUISA.- No em vingues amb indirectes perquè la cosa és molt seriosa. I si vols que s'ho prengam tot a broma jo podria repetir el que tu m'has confessat moltes vegades: “ La del meu home és com una llonganisseta de pasqua, molt llarga, però també excessivament flaqueta”. I que quant tens al teu home damunt no saps si esta fente l'amor o que la “solitària” que tens s'ha mudat de pis.

CARMEN.- (Enfadada) Que “cabrona” eres, per no dir-te una altra cosa pitjor. Per descomptat no se't pot dir res. Una confidència que et faig i ja estes escampant-la als quatre vents.

LUISA.- Però si éstes són de confiança.

CARMEN.- De confiança;. L'Enriquiu, encara. Però la Mariuetes segur que esta nit quan se la tire el Pepitet i estiga en ple èxtasi li diu: “Pos el Paco la té com una llonganisseta de pasqua”..

MARIUETES.- Filla. Que mal pensada eres.

CARMEN.- (Amb mes geni encara) Tú procura que Paco no em diga res. Perquè només que ho insinue, et trac els ulls i em faig un rosari amb les teues dents de marfil , com diu la cançó. (Dirigint-se a Luisa) I tú, que coste, eres la culpable de tot açò.

LUISA.- (Defenent-se) Si tu no et ficares amb mi, jo no ho faria amb tu. Aixina, que si no vols pols no vages a l'era.

CARMEN. Vale;. Talla ja. A bon entenedor amb poques paraules basten.

(Mariuetes tota cagà no s'atreuix a obrir la boca. Enriquiu per a trencar el gel.)

ENRIQUIU.- Açò que és... Un concurs de refranys o que?.(Dirigint-se a Carmen, cridant). No em digues que tens la solitària;;

CARMEN.- Pos sí la tinc;. (Imitant a un anunci de la tele) “T’ho puc dir mes alt, però no mes clar”. I no t’ho dic mes alt perquè tú ja has xillat prou i s’haurà anterat tota la contornejada i no vull donar una segona oportunitat als despistats.

LUISA.- Dona, els únics que poden enterar-se són tots els que tenen finestres que donen al desllunat. I estem totes ací.

NANDO.- (Des de dalt) Qui és la que té la solitària?. (Rialles)

CARMEN.- Ja esta el marieta del teu marit fent-se el graciós. Quan el tinga per davant li he de pegar un puntelló en el tafanari, per a que s’acorde tota la seua vida.

ENRIQUIU.- Pobret. A vore si m’el desgracies.

CARMEN.- Que inculta eres. El tafanari és el cul, no el que tu t’imagines.

ENRIQUIU.- (Alleujada). Pos ahí, pots pegar-li tot el que et done la gana.

LUISA.- Que destrellataes sou. I això com t’ha vingut?. Què és un virus o un bacteri?

CARMEN.- No és ni un virus ni un bacteri. És un bixet.

ENRIQUIU.- Com això de l’oli de colza?.

CARMEN.- Això no va ser un bixet, sinó una clavada de pata del ministre de sanitat de entonces, perquè no sàvia com eixir de l’embolic que s’havia ficat i se li va ocórrer això del bixet. El metge m’ha dit que es tracta d’una “tènia” que tinc en l’intestí i això va menjant de mi i si no em la tracte vaig a quedar-me en els ossos.

LUISA.- Xica;. Això m’interessa. Si em fa perdre els quinze quilos que em sobren , m’apunte per a un trasplantament.

CARMEN.- Dona, que això no es trasplanta.

LUISA.- Perque els metges no volen. És mes fàcil traure't els diners a base de pastilletes per aquí, acurtant-te l'embafe per allà o Déu sap que mil coses s'inventaran. No és més fàcil això.?

ENRIQUIU.- (Sentencian). Segur que la indústria farmacèutica està per darrere.

LUISA.- Tens raó. Jo sóc de l'opinió que si estas grossa, "solitària" cap a dins.- Que et quedes com una sílfide, pos bixet fora. Que tornes a engrèixar, pos volta a començar. Total Què pot valdre un bixet com eixe?.

ENRIQUIU.- És de veres. Però el món no anem a arreglar-ho nosaltres. Així que deixem en pau a la "tènia", que si ens sent i s'espanta, pot escapar-se i eixirem totes plenes de merda.

VEUS EN OFF.- !!Goooooooool.- (Mes soroll de bots i crits).-

MARIUETES.- (Agafant-se a la cadira com si estiguera suportant un terratrèmol). Què porten ja, dos o tres gols de eixos.?.

ENRIQUIU.- Jo ja he perdut el compte.

LUISA.- I vosaltres que?. (Dirigint-se a Mariuetes i Enriquiú) Escoltant, callaetes i rient-se pel bajini. Com ésta i jo, ja hem descobert els nostres secrets sexuals ara vos toca a vosaltres el torn.

ENRIQUIU.- Dona, lo del meu home crec que ja no és un secret per a ningú. S'assembla al xiste del xineta.

CARMEN.- Que xineta?

ENRIQUIU.- Eixe que descubrixen pixant i li diuen. "Escolta". I el xineta respon: "És colta però golda". (Totes riuen).

LUISA.- Vols dir que és xicoteta, però de molta qualitat.

ENRIQUIU.- No se que dir-te.- La veritat és que entre la panxa que se li ha fet i lo curteteta que la té, li costa arribar al lloc.

LUISA.-!Anemj. Que és com si només et ficara la punteta.-

ENRIQUIU.- (Un poc enfadada). Punteta o no. La veritat és que quan està dins almenys es nota. Que altres no poden dir lo mateix.

MARIUETES.- (Com si haguera tingut una idea lluminosa) Ara comprenc perquè al quedar-te embarassada abans de casar-te ens vas dir." No sé que hi ha pasat si sols em va clavar la punteta".

CARMEN.- El que passa és que et va ficar fins a la quinta velocitat. I tú, sense donar-te compte.- (Noves rialles de totes, menys d'Enriquiú que ja comença a estar un poc picada).

ENRIQUIU.- (Quasi plorant) Sóc una desgraciada;. Només vos fiqueu amb mi.

LUISA.- Tù desgraciada?. Si de cas ho seré jo. Fixeu-vos que el xiulet del meu Manolo, és curt i flaquet. Com podeu vore es lo pitjor que'm pot ocórrer. Paco, el de Carmen, ho té flac però almenys llarg. El Nando d'Enriquui, és curt però gros. Val més això que res, així que no et pots queixar. Només falta un que la tinga grossa i a més llarga.....(Totes dirigixen la mirada cap a Mariuetes que ràpidament baixa el cap).

CARMEN.- No seràs tú, la que tinga la merla blanca de la colla i nosaltres sense anterar-nos?. (Totes queden expectants esperant una resposta que no arriba).

LUISA.- És que la xica no ens diu res?..... Jo per descomptat tinc la meua opinió respecte d'això, perquè no sóc panoli i a més he festejat sis mesos amb Pepitet i més que sospites tinc evidències. Però m'agradaria una confirmació oficial, que només Mariuetes pot donar-nos. (Totes rodegen a Mariuetes com si foren policies en un interrogatori de tercer grau.)

ENRIQUIU.- Vinga, dis-nos algo. Tú que opines?

MARIUETES.- Jo no opine res. Lo que Pepitet vullga dir ja ho dirá.

LUISA.- No voldràs que li ho preguntem a ell?.

CARMEN.- Ni que li demanem una demostració.

ENRIQUIU.- A ésta no li traurem mai res. Però a Pepitet se li nota en la cara, que tota la carn que li falta en el cos la té concentrada al mig de les cames.

LUISA.- Xicaj. Qué observadora eres. Supose que a banda la cara t'hauràs fixat en un altre lloc per a saber tant.

CARMEN.- (Intervenint per a tallar una possible i interminable discussió) Deixar-se de porcades i anem al gra. Per cert, tinc una pel·lícula que m'han deixat.....

LUISA.- Pornogràfica, per descomptat....

CARMEN.- Puix no;. És d'Art i Assaig, la prova és que parlen en alemá amb subtítols en anglés.

ENRIQUIU.- I els actors seran russos (Amb un poc de rintintin.).

LUISA.- Això és el que menys importa, en que estiguen bons em conforme.

CARMEN.- Be, com estava dient, si els nostres marits se'n van a celebrar el triomf de la selecció la posarem esta nit. M'han dit que li parara el só i que pose la marxa mora "Ximo", com a música de fons. És lo mes eròtic que pugues imaginar-te.

MARIUETES.- (Intervenint per fi en la conversació) Si no se'n van podríem vore-la tots junts.

LUISA.- No;. No vull ambientar al meu home. Preferisc somiar amb el James Dean que fer

l'amor amb ell. A més he d'anar racionant-ho, perquè si continue havent de traure-li punta no sé al final per on pixara. Ara, si Mariuetes em deixa el seu marit, ara mateix canvie d'opinió. (Ésta alça la vista volent dir algo però no diu res.)

LUISA.- Calla. Perquè si em dius "Jo lo que Pepitet diga", com sempre, el prenc la paraula i ací armem la "marimorena".

CARMEN.- Xica, pareix que te'l quedes per a tu soles.- Ací o juguem totes o trenquem la baralla (Mariuetes torna a fer un gest com per a intervindre, però finalment tampoc diu res). I t'ú Enriquiu. Què opines?.

ENRIQUIU.- Jo del Pepitet passe. Mes val pardal roïn conegut que bo per conèixer. Jo i Nando ens arreglem molt bé. Ell diu que "Una vegada a la setmana és cosa sana". I jo se que el dissabte tinc que tindre-la a punt. La resta de la setmana ja pot gitar-se amb l'Ava Gardner, en els seus millors temps, que no li faria ni punyeter cas.

LUISA.- Filla, jo soc dels que opinen que" tots els dies encara que siga una porqueria", però el llapis de Manolo no dóna per a mes; i mentres no agarre un substitut o li façen un trasplantament he de conformar-me amb lo que hi ha; i Pepitet pot ser una bona peça de recambit. Veritat Mariuetes?

MARIUETES.- Ja esta bé de ficar-se amb mi i amb Pepitet. Quan vinga li he de comptar tot el que ha passat ací... i que prenga la determinació que estime oportuna.

LUISA.-!Val. T'ú li comptes a Pepitet tot el que vullgues però en ta casa. (Desafiant-la) ... i Pepitet ja prendrà la determinació que estime oportuna. Ara no li comptes res en ma casa perquè el més segur és que al final isquen a punyada neta, i si és necessari d'això m'encarregue jo. Si anarem a comparar el xiulets segur que guanya el Pepitet però a galtades no té res a fer. Aixina és que si vols vore-li la cara com un mapa només has de començar el conflicte.

(Mariuetes comença a plorar i Carmen tractan de consolar-la)

CARMEN.- Vinga no faces cas. Si algú ens veguera, mai diria que som quatre "amigues de l'ànima", perquè sempre estem discutint. Però jo crec que si deixàrem de discutir també deixaríem de ser amigues perquè no tindríem cap al·licient.

LUISA.- Bueno deixem-se de bobaes i parlem del que preteniém amb esta reunió, que el partit deu estar en el descans i si guanyen ens queden tres o quatre hores per davant, si perden a penes una horeta i si ho fan per golejada en deu minuts els tenim per ací. Aixina és que cal espavilar-se.

ENRIQUIU.- I encara ens queda escurar, porque després de la "gorrà" no deixarem a Luisa tota l'enfingá.

LUISA.- Gràcies, però no fara falta, el llavaplats que m'ha regalat Manolo és una maravella i m'ho deixa tot de fil d'a vint. I ja saps que hui per mi i demà per tu, i la que no tinga llavaplats que és faça fotre.

ENRIQUIU.- Què és una indirecta perquè encara no tinc llavaplats? (Encarant-se a Luisa com si fossen dos galls de baralla)

LUISA.- A mí no em digues res. Si tens algun reprotxe que fer se'l dius a Nando.

CARMEN.- !Calma, calma!. Tinguem la festa en pau. Ja tenim prou barallant-se amb els nostres marits, que no cal fer-ho entre nosaltres. O és que no som amigues de tota la vida?.

(Pareix que els ànims es calmen momentàniament i Luisa, com si no haguera ocorregut res, continua.)

LUISA.- M'han dit que per al mes que ve hi ha prevista una assemblea en la filà dels nostres marits per a decidir si admeten dones o no. Jo crec que hauríem d'apuntar-nos nosaltres també. En primer lloc per a tindre la seguretat que no va a ficar-se cap "perlandusca" i en segon per a poder vigilar-los de prop. Perquè ja se sap que si hi ha dones per el mig..... mala cosa.

ENRIQUIU.- És veritat, quan estan "nanos" són capaços de qualsevol cosa, inclús d'anar darrere d'una granera vestida.

CARMEN.- Quan estan nanos i quan no ho estan també. Però això ja passava abans i no li donàvem tanta importància.

LUISA.- Allò que s'ha passat, passat esta. Però si ara tenim l'oportunitat de tindre'ls bé lligats, no la pergam.

CARMEN.- En això estic d'acord, a més ja estic farta d'anar amb vosaltres, vestida de paisà, durant les festes. Deixant que el jefe del meu marit em toque, això si ben tocades, les dos mamelles amb l'excusa de posar-me una agulleta com si fóra una medàlla. Fins a deu em va posar l'any passat.

MARIUETES.- I tu li ho consents?.

CARMEN.- Dona, li ho consent perquè en primer lloc no són de bijuteria, sinó peces de joieria. Després em venge d'el meu home, passant-se-les per la cara, dient-li quí me les ha regalat i sabent que no es pot cabrejar.

LUISA.- I de veritat que no es molesta?

CARMEN.- El primer any, inclús va tindre la cara de demanar-me explicacions. I li vaig contestar que ho consentia perquè era el seu jefe i volia caure-li simpàtica, però si no li pareixia bé la pròxima volta li soltaria un "ostia", li trencaria les ulleres i li deixaria els nassos xorrent sang.

LUISA.- I que et va contestar?.

CARMEN.- S'ho va pensar millor i em va contestar que la cosa no tènia la major importància i que no tènia que prendre-m'ho tan a pit.

ENRIQUIU.- No!. Si el que "es prenia el pit" .... era el jefe.(Rient-se)

CARMEN.- Tù riu-te, però la veritat és que en el "sobre" que li dóna per nadal, afig mil euros: "perquè li compres un regalet a la teua dona".

LUISA.- I te'ls dóna?.

CARMEN.- Clar. El sap que el seu jefe, quan beu, no calla res, i que tard o prompte m'ho té de soltar. Ara, no m'oblidi d'ell i quan isca vestida de festeria i el veja pel carrer li he de posar una agulleta en la bragueta amb la intenció de punxar-li un ou.

ENRIQUIU.- Deixeu-se de caxondeo i anem al grà. Vos ho heu pensat bé?. Eixir a festes costa molts diners.

CARMEN.- Això no em preocupa. A mi m'ho paga tot el meu marit, faltaria mes. I el teu pot fer el mateix.

ENRIQUIU.- Si dona. El teu marit guanya molts diners i pot permetre-s'ho, però eixe no és el cas de Nando. Jo havia pensat que ens apuntàrem als contrabandistes, allí m'han dit que les dones no paguen fulla. Només tindriem el gasto del traje, una vegada en la vida i podriem pagar-ho a ratlla. Després si volem menjar o sopar en la fila es paga el tiquet i ja esta.

CARMEN.-Els contrabandistes. Ni parlar. Eixa és la fila del jefe del meu home i només em faltava tindre-l totes les festes al costat. A més del que es tracta és de tindre els nostres marits totes les festes controlats i això només s'aconsegueix apuntant-se a la mateixa filà.

ENRIQUIU.- Llavors no compteu amb mi.

CARMEN.- Tu no et preocupes, després d'esprémer al teu marit, perquè les passe putes en festes. Si contínua faltant-te els diners, ací estic jo per a ajudar-te que per a això hem sigut amigues des de xicotetes. A més jo ja tinc assumit que els diners és per a gastar-se'ls. Com Déu no ens ha donat fills, els nebots que és façen fotre. (Aplaudiments de Luisa i Enriquiu. Carmen es mostra satisfeta i Mariuetes continúa amb el seu paper de sompa sense dir quasi res.).

LUISA.- Jo crec que no tindrè cap problema, perque en la taxa que li cobre al meu marit de les seues hores extres i quatre arreglets que faça en casa, que per a això sóc un modista "de postin", tindrè prou.

CARMEN.- I tu, Mariuetes, Que dius?

TOTES A L'UNÍSON, MENYS MARIUETES.- !Jo el que Pepitet diga (Rialles que s'intrompen quan la porta d'entrada de la casa s'obri i entren en tropell els quatre marits)

QUATRE MARITS.- Campeooooones, campeooooones oe, oe, oe, Campeooooones, campeooooones, oe,oe,oe

PEPITET.- Xé, que partit mes bó!, no sabeu lo que os sabeis perdido.

CARMEN.- Quants gols ha marcat Espanya?

PEPITET.- Quatre.

CARMEN.- Pos aixó ens hem perdut, quatre orgasmes de pare i molt senyor nostre.

MANOLO.- En això tens raó. El partit ha sigut millor que un polvo ben pegat.

LUISA.- Gràcies per la part que em toca. (Dirigint-se al públic). Mira per on ens hem salvat esta setmana. Si amb el polvo de hui, encara que siga "in mentis", es queden satisfets. El dissabte festa.

MANOLO.- No vull dir això carinyiet. Tu saps a que em referisc. És que és superior a la meua voluntat;.

LUISA.- (Fent-se la melosa). A mi que va ha importar-me. Sempre que no hages de tirar mà de la maquineta de fer punta per a eixos polvos també, perquè llavors estem perduts.

MANOLO.- (Que no té molt clar el que ha dit Luisa) Què vols dir?

LUISA.- Res important. Llavors..... vos quedeu un ratet amb nosaltres?.

MANOLO.- (Demana ajuda amb la mirada als seus amics). Pos....

PEPITET.- Si no vos importa, tirarem una miradita a la bandeja. Només pa ver l'ambiente i tornamos de seguida.

CARMEN.- Si Mariuetes esta d'acord. Per nosaltres.....

MARIUETES(Que pareix s'acaba de despertar).- Jo lo que Pepitet diga.

LUISA.- Pos llavors ya podeu anar-vos. Que espereu;

ELS QUATRE MARITS.- (Sense esperar ni un segon, es van cantant)

El dilluns volem festa

El dimarts a descansa

El dimecres anar al cine

I el dijous anar a ballar

El divendres a traure comptes

Per al dissabte anar a cobrar

I el diumenge per ser festa,

no mos deixen treballar.

CARMEN.-Uff ;. Que descansades anem a quedar-nos.

ENRIQUIU.- A voltes és millor estar soles que mal acompanyades.

MARIUETES.- A vore on se'n van ara. Per que això de la bandeja....

LUISA.- Els he sentit dir, sense que s'anteraren, que després del partit se n'anaven al "Saloon".

CARMEN.- Què s'han fet tots Testigos de Jehová?

LUISA.- No ho crec, perquè després han dit que era per a traure's la mala llet o la llet que se'ls havia fet agra.

ENRIQUIU.- Llavors ha de ser allí, perquè al meu Nando quan el pesquen per ahí i tracten de convèncer-lo que ve el fi del món, li entra la mala llet. Ara, si discutint allí, se la trau de damunt, jo, la mar de contenta.

CARMEN.- Jo no veig al meu Paco en missa. Crec que la ultima volta que va estar en una, va ser el dia de la nostra boda. En les altres, inclús la del seu germà, m'envia per a dins i es queda fumant fora, amb l'excusa que tots no cabem a pesar que l'església esta mig buida perquè tots fan com ell.

LUISA.- (A Mariuetes) Tu has de saber alguna cosa, perquè Pepitet diu que vas trobar dos te-trabric de llet agra i vas fer requesó.

MARIUETES.- (Sorpresa i sense saber que dir) Si Pepitet ho ha dit, veritat serà, però ni jo he fet requesó, ni em trobat cap paquet de llet agra.

LUISA.- Ja m'imaginava jo que tot era una mentida i una excusa per a ocultar la conversació que tenien en eixe moment. M'olc que quelcom estan tramant.

CARMEN.- Eixos sempre estan tramant coses. Mentres siguen de la festa i no ens posen els "cuernos", jo tranquil·la.

LUISA.- Pos ara que ho dius, a vore si això del "Saloon" és un puticlub. Perquè a mi em sona haver llegit en el periòdic una propaganda de quelcom paregut. Com siga veritat això de els cuernos, Manolo me la paga. Els pròxims "abisinios" que faça seran amb els seus ous.

CARMEN.- Dona. No sigues així.

LUISA.- Que no siga així. (Tota enfadada) !Clarj. Tu com estás satisfeta en l'aspecte sexual, amb els diners i em pareix que amb tot, no et queixes. Però jo, que no toque bola en cap d'eixos aspectes, i damunt, que la poca pólvora que li queda, la gaste en salves fora de casa. Ja em comptarasj.

ENRIQUIU.- Jo no crec que el Nando faça eixes coses. Entre altres coses perquè no té diners per a pagar-les.

CARMEN.- D'això no et fies. El meu Paco és molt rumbós i segur que el teu marit va amb tots els gastos pagats.

LUISA.- Al meu Manolo vaig a oldre-li fins al forro de les butxaques, i com note alguna oloreta rara, eixe se la càrrega.! Com que em cride Luisa. Però de moment no anem a alterar-nos per sospites infundades, així que Carmen posa la pel·lícula que ens has portat i Mariutes posa "Ximo" en el tocadiscos que jo tinc certa part del meu cos escaldat i no puc ni alçar-me.

(Sona la música de Ximo i cau el teló)

ACTE SEGON

(Típic taller de reparacions d'electrodomèstics i llanterneria de l'Alcoi vell. L'entrada al local esta situada a l'esquerra de l'escenari. En el centre, tirant a l'esquerra, hi ha un mostrador perpendicular al public i a continuació formant angle i cara al public una taula de reparacions. A la dreta una taula de despatx amb tres cadires i una estanteria amb documents. El teló de fons está decorat amb estanteries plenes de xicotets electrodomèstics, tubs etc.

S'alça el teló i apareix Nando , assentat en la taula de treball i de cara al public, tractant d'arreglar un xicotet electrodomèstic que té completament desmuntat sobre la taula)

NANDO.- (Reflexionant) Total un cable que s'havia soltat. És que cada vegada fan les coses amb la pitjor qualitat possible. Això és bo per a nosaltres, perquè el treball no ens va a faltar, però a vore que li cobraré jo a la clienta, si amb quatre perres mes té un nou. En fi. Li cobraré deu euros, números redons i a vore que passa.

(Apareix Paco per la porta)

PACO.- Es pot....? Com estem Nandet?

NANDO.- Paco;. Les ganes que tenia de vore't. Ja fa almenys un mes que estás fora?.

PACO.- Un poquet menys però a mi m'ha paregut una eternitat.

NANDO.- On has estat?

PACO.- On ningú vol anar. En els països àrabs.

NANDO.- Encara continuen comprant mantes?

PACO.- Mantes, cortines, colxes i tot el que podem vendre'ls. Esta volta fins a les quincalles que venen en les botigues de "Tot a un euro" i que prèviament hem importat de Xina.

NANDO.- Al final no sabem on pararem, el món s'està tornant al revés i així no pot continuar. Una batedora que fa trenta anys li costava a ma mare tres mil pessetes, que tenia que pagar a ratlla durant un any, ara la pots comprar per la mitat d'eixe preu, no se si serà més o menys bona, però segur que és més bonica. Si es trenca, ja em diràs que he de cobrar jo per a arreglar-la.

PACO.- No parlem de penes que hui és un dia d'alegries. Vaig arribar ahir a les dos del matí i no eren hores de visitar-vos. Este matí he estat en la fabrica, he deixat les comandes i els he dit que ja tornaria demà. Necessitava recórrer els carrers d'Alcoi, percebre els seus olors, que no són sempre bons però si entranyables. !I com no;, visitar els meus amics que fa un segle que no els veia.

NANDO.- Però si només han sigut 30 dies;.

PACO.- Per a mi un segle. Però.. compta'm. Com et va el prosper negoci?. Carmen no ha tingut temps de dir-me res.

NANDO.- Encara no m'ho crec. Ha sigut l'oportunitat de la meua vida i no he pogut deixar-la

passar. Com tu ja saps, la idea de Carmen de dedicar-me a fer xicotets treballs, va ser tot un èxit. Cobrava barat, la veu va córrer com un aragall de pólvora i el treball mai m'ha faltat així que no he estat ni un moment parat. A poc a poc anava pujant el preu del que cobrava per hora i la gent pareix no haver-se donat compte d'això, perquè ja tinc guanyà la fama de barat. Ara guanya en una setmana el que cobrava abans en la fabrica en dos mesos.

PACO.- Et veig fent el Capità dins d'un parell d'anys.

NANDO.- No hi ha per a tant, encara que no em puc queixar. Però deixa'm acabar. Quan tènia una faena difícil o necessitava ferramentes especials que no tènia, acudia a l'antic amo d'este taller, el Sr Ambrosio, que sempre m'assessorava i em deixava el que necessitava. Vaig fer tanta amistat, que en poc temps pareixiem pare i fill. Ell no té família i estava a punt de jubilar-se, perquè ja ha complit els seixanta-quatre anys. Fa un mes, poc mes o menys el temps que has estat fora, em va citar un diumenge al matí ací. "Perquè ningú ens moleste", em va dir. La nit anterior no vaig poder ni tancar els ulls a causa dels nervis. Jo vaig pensar que voldria contractar-me com a ajudant i no sàvia si acceptar i tindre una cosa fixa o quedar-me com estava, perquè ja començava a anar-me'n bé la cosa. El risc estava que, si no acceptava, podria enfadar-se i perdre el seu suport que encara m'era molt útil.

PACO.- Si que passaries mala nit.

NANDO.- No ho saps tu bé. Però la meua sorpresa va ser quan ens vaem reunir l'endemà i em va dir que anava a jubilar-se anticipadament. Havia fet els seus números i calculava que amb el que li donara de pensió la Seguretat Social, mes un pla de pensions que havia fet en la Caixa tènia suficient. A més volia vendre el pis que té a Alcoi i traspasar el negoci per a anar-se'n a viure a la caseta que té en l'Alqueria : "A plantar tomaqueres que ha sigut sempre la il·lusió de la meua vida i no vull esperar més temps per a vore-la complida". Em va dir.

PACO.- Quina alegria et donaria.

NANDO.- De moment no, perquè no sàvia per on anaven els tirs. Si se'l traspassava a un altre m'haguera fotut, perquè perdria tots els avantatges que havia disfrutat fins llavors. I si me l'oferia a mi, d'on trauria els diners per a pagar-li el traspàs.?

PACO.- Tens raó. Sí que estava fotut l'assumpte.

NANDO.- Però encara havien mes sorpreses.

PACO., Si;

NANDO.- Resulta que quan va anar a Saragossa, durant el pont del Pilar del passat any, va comprar un dècim de loteria per al sorteig de nadal. ! I li ha tocat el segon premi;

PACO.- Collons; Que sort té este home.

NANDO.- La sort ha sigut per a mi, perquè m'ha regalat el negoci amb tot el material i ferramentes que tènia dins. El local, que no era seu, mel ha traspassat per una quantitat simbòlica, que a més no li he de pagar; però era necessari per a poder continuar disfrutant d'un lloguer baixet.

PACO.- Si que és espavilat el Sr. Ambrosio eixe. I pareixia molt poqueta cosa.

NANDO.-Ja ho pots dir. M'ha fet ric en dos dies i jo ni tan sols he tingut temps d'adonar-me compte del que ha passat.

(La conversació s'interromp a l'entrar en la botiga una senyora d'avançada edat.)

NANDO.- Bon dia; senyora Concha. Quant de temps sense vore-la.;

CONCHA.- No sé de que t'estranyes, si vaig vindre ahir com tots els dies.

NANDO.- És que per a mí, d'ahir a hui sense vore-la, és com una eternitat.

CONCHA.- Que pilota eres. Però m'agrada que me la facen , perquè en cas contrari no vindria.

NANDO.- I que de bó ens porta hui.

CONCHA.- Que la planxa esta, no va bé. (Li ensenya una planxa que trau d'una bossa).

NANDO.-Què li passa?.

CONCHA.- Ací (assenyala un punt de la planxa) té una llum roja que s'apaga i s'encén quan vol, i això no deu de ser gens bó.

NANDO.- Això és l'indicador del termòstat i és normal que s'encenga i s'apague.

CONCHA.- No m'enganye. El diumenge passat ens vaem anar a Gandia en el cotxe del meu gendre i la meua filla i davant del volant va aparéixer una llumeta com esta.

NANDO.- I que?.

CONCHA.- Que la meua filla i el meu gendre van començar a discutir si era la dinamo o la bateria; si perdía aigua el radiador o començaven a fallar els frens. En la meua vida he après tant de cotxes com eixe dia.

NANDO.- (Amb tota la paciència del món) I al final que va pasar?.

CONCHA.- No ho se. Però la veritat és que als deu minuts, aproximadament, el cotxe es va parar.

NANDO.- Va eixir fum del motor o algo aixina?

CONCHA.- No. Simplement es va parar. Després tot va ser un drama, encara sort que hi han eixos telèfons que es poden portar en la butxaca i van poder cridar a una grua.

NANDO.- Encara sort;. Vindrien de seguida i assumpte conclòs, no?

CONCHA.- Que vaj. Van passar almenys dos hores abans de localitzar una que poguera vindre.

I tres hores mes per a arribar, i això que només estàvem a vint quilòmetres d'Alcoy.

NANDO.- (Impacientant-se). Però veam, i tot això que té a vore amb la planxa?

CONCHA.- Li pareix poc. Però espera que encara no he acabat. No arribarem a Alcoy fins a les huit de la nit, perquè la grua va poder portar el cotxe, però no podia carregar amb nosaltres que érem cinc comptant els dos xiquets. Així que vam haver de cridar a un taxi que també va tardar lo seu. En resum un verdader desastre. I tot per una llumeta que s'encenia i s'apagava en el tauler de control del cotxe.

NANDO.- Però la seua planxa no és un cotxe.

CONCHA.- És igual, però imagine's que se me trenca quan vaig a planxar-li els pantalons al meu gendre, que per culpa d'això no pot anar a treballar l'endemà, perd el jornal i....

NANDO.- Pare, pare. Ja se qual és el problema, però no es preocupe perquè la planxa no pot trencar-se només per eixa llumeta.

CONCHA.- Em dóna igual, però eixa llumeta em posa nerviosa i no la vull. Així que si pot, li agrairia me la llevara.

NANDO.- És que eixa llumeta li indica que la planxa esta connectada i calfant-se. Quan s'apaga vol dir que ja pot planxar i només es tornarà a encendre quan es gela la planxa fins a calfar-se novament. M'entén?

CONCHA.- Ni l'entenc ni m'interessa entendre'l. Jo només vull que m'apague la llum roja.

NANDO.- (Donant-se per vençut) D'acord, deixe'm la planxa i demà ja pot vindre que la tindrà arreglada.

CONCHA.- (Despedint-se i anant cap a la porta) Moltes gràcies i fins demà.

NANDO.- No li interessa saber quant li costarà la reparació.?

CONCHA.- Vosté és de confiança i la meua veïna m'ha dit que no trobaré un altre mes barat. Lleve-li la llumeta i demà em cobra el que vullga. (Fa mutis per la porta).

PACO.- La mare que va. Aguantes a esta dona tots els dies?

NANDO.- Que he de fer?. Si és la meua millor clienta.

PACO.- Puix si totes són com esta. Déu t'empare

NANDO.- Amprenyadora si que és, ho reconec, però quasi tots els dies em porta una bobaeta com la de hui, que d'inutilitzar-li el pilot ja esta solucionat. Després li cobrare només un euro i se'n va tan contenta que es passa la resta del dia fent-me publicitat entre totes les seues amistats. I això, no té preu.

PACO.- I com saps això.

NANDO.- Molt fàcil. Per la quantitat de clients que entren dient: “Conchiiu m’ha dit...” o “Conchiiu m’ha recomanat....” i aixína totes. ¿No em diràs que no és una bona propaganda?.

(Entren dos xiques molt guapes i amb uns vestits molt provocatius. Nando i Paco, al vore-les, no saben on amagar-se.)

XIQUES.- (A l’uníson) Holaaaaa.; No conocernos?

NANDO.- (Titubejant i parlan en castellà) No.... bueno, creo que no. Habéis venido antes por aquí?

XIQUES.- No.

NANDO.- Entonces no conoceros.

NATACHA.- Mi ser Natacha. (Presentant a l’altra) Esta ser Nadiuska.

PACO.- (Besant-les en la galta com si Nando li haguera presentat un familiar) Mi ser Paco. Este.. ser Nando.

NATACHA.- (Un poc dubtosa) Nosotras trabajar en “ Saloon”. Vosotros ir por allí?

PACO.- No mucho. No recordar.

NADIUSKA.- (Alegrant-se i cridant) Vosotros ser chicos vestidos futbol. Mi recordar.

NATACHA.- Ser cierto. Ser verdad.

(Natacha abraça i besoteja a Paco, mentres que Nadiuska fa el propi amb Nando)

PACO.- (Aprofitant-se de la situació, abraça també a la seua parella i inclús l’alça del sòl). Oh; .Alegria grande.

NANDO.- (Obrint els braços, com si no volguera saber res del que passa). Mare de Déu del Miracle; patrona del poble de ma mare, fes que Enriquiú no entre en estos moments, perquè em mata.

NATACHA.- (Soltant-se) Que bien pasar con vosotros. Noche inolvidable. Porque no venir mas veces?

PACO.- Mujer mia no dejar.

NATACHA.- Mujer tuya ser mala. No dejar marido divertir.

NANDO.- (Que finalment també ha aconseguit alliberar-se de l’abraç de Nadiuska, mirant el rellotge i preocupat per si entra Enriquiú) Què querer vosotras?.

NADIUSKA.- De momento hablar con chicos simpaticos. Y otros. Cómo llamar?

PACO.- Manolo i Pepitet

NADIUSKA.- Ohj. Pepitet. Bajito pero hombre verdadero. Ser ultimo hombre verdadero mi acostar.

NANDO.- Mira.... una que li agrada el requesó.

NADIUSKA.- Què ser requesó?

PACO.- Postres buenos. Tu probar.

NADIUSKA.- (Amb veu sensual) Mi gustar probar todo...

(En eixos moments entra per la porta Enriquiú, esta embarassada d'uns cinc mesos però aparenta un estat mes avançat. Luix una bona panxa.)

PACO.- (Abraçant i besant a Enriquiú com abans ho havia fet amb Natacha, però sense alçar-la del sòl per raons òbvies.) Hooooola bonica;. Com estas? (Amb veu alta perquè s'assabenten tots) Esta ser mujer, esposa, casada con Nando.

ENRIQUIU.- Per què parles en castellà i amb l'estil indi de "Toro sentado"?.

PACO.- És que acabe de vindre, i com en l'estranger es parla així, encara no m'he acostumat.

NANDO.- (Dirigint-se a Natacha i Nadiuska però en to professional) Entonces pueden decirme exactamente en que consiste su proyecto.?

NATACHA.- (No comprenent res del que ocorre).- Què?.

(Paco es porta a Enriquiú de la mà fins on esta situada la taula escriptori, s'assentes en una cadira i aparenten mantindre una conversació que no se sent)

NANDO.- (Cridant per a donar a entendre a Enriquiú que no oculta res) Querer decir que es lo que yo poder hacer?.

NATACHA.- (Que finalment pareix haver comprés la situació). Mi querer instalar lavadora en galeria. Yo querer que tu poner tubo de agua, tubo sacar agua y hilo luz.

NANDO.- Ya esta claro lo que usted querer. Mañana yo ir sacar medidas para hacer presupuesto. Que hora venir bien?

NATACHA.- Yo doce, estar levantada.

NANDO. A las doce en punto estar yo allí. ¿Querer darme dirección y número de telefono?.

NATACHA.- (Li dona una targeta). Aquí estar todo. Muchas gracias.

NANDO.- De nada y a su servicio. (Es guarda la targeta i s'avança corrent per a obrir la porta. Fa una reverència a l'eixir les clientes.)

ENRIQUIU.- Quina atenció!

NANDO.- Ho faig amb tots.

ENRIQUIU.- Amb la senyora Conxa també?. No ho he vist.

NANDO.- Dona. La senyora Concha és com de la família, no cal tant de conte. A més ja diu prou que li faig la pilota, si damunt li òbric la porta ja seria el súmmum.

ENRIQUIU.- (Canviant de conversació). Demà hauré d'acompanyar-te a casa d'eixes senyores per a ajudar-te a prendre les mesures.

NANDO.- No cal carinyo, puc fer-ho tot. A més, en el teu estat no és convenient que t'acatxes i fas falta ací per si ve algun client mentres no estic.

PACO.- (Intervenint).- És veritat. Tù ja no estas per a eixos trots

ENRIQUIU.- (D irigint-se a Paco) És que no m'agrada que les clientes li aguanten al Nando la punteta del metre, mentres pren les mesures.

PACO.- (Rient-se). Que mal pensada eres. Enriquiú.

ENRIQUIU.- El mal pensat eres tu, que creus que em referia a una altra cosa. Si m'haguera referit a "això", no haguera dit "metre", sinó "quatre centímetres mal comptats".

NANDO.- (Visiblement enfadat) Tù et creus que amb només quatre centímetres puc deixar-te embarassada de trigèmins com estas tu ara.

ENRIQUIU.- Amb els quatre centímetres, només vas ser capaç de deixar-me embarassada d'un i d'això fa ja deu anys. Ara per a fer tres ha fet falta la xeringa que ha emprat el metge per a la inseminació artificial.

PACO.- Calma, calma; Que açò s'esta eixint de to. Encara no comprenc que importància té que una clienta ajude a Nando a prendre les mesures.

ENRIQUIU.- Perquè he sigut novícia abans de monja. Quan festejabem, Nando sempre em demanava que li ajudara a prendre les mesures. Em deia "Acatxa't... un poc mes... aixína, ara no et mogues". I el molt bord estava mirant-me les cuixes i inclús les bragues, com em va confessar mes tart ja de casats. I ara em dóna al cor que continúa fent el mateix, sobretot amb clientes com estes, que amb la minifalda que porten segur que'ls veu fins al melic.

PACO.- (Veient la seua oportunitat) No et preocupes, perquè et quedes tranquil·la, demà acompanye a Nando a casa d'eixes senyores i assumepte conclòs.

ENRIQUIU.- Faries això per mi?. No puc consentir-ho. ¿I el teu treball?

PACO.- Ja saps que les dos primeres setmanes, després d'un viatge tan llarg, tinc butla en l'empresa i puc fer el que vullga. Aixína que no es parle mes.

ENRIQUIU.- No saps com t'ho agraiisc. Perquè.. que vols que et diga, eixes xiques no em pareixen de molt fiar.

PACO.- Que vaj. Si són unes xiques molt educades. Treballen com intèrpretes de rus en una empresa de Muro. Jo les he vist algunes voltes quan vaig allí amb el meu jefe.

ENRIQUIU.- No saps com m'has deixat de tranquil·la. La veritat és que la primera impressió que m'han donat és que es tractaven de dos "putons verbeners", eixides no se d'on. I mes quan han dit que s'alçaven a les dotze del migdia, que no és hora d'alçar-se un treballador.

NANDO.- (Clavan la pata) Depén del torn que facen.

ENRIQUIU.- (Picada).-No em diràs que les interpretes també fan el terç?.

PACO.- (Conciliador).- Puix si que ho fanj. Resulta que la diferència horàries entre Moscou i Alcoy es tan gran que quan allí és de dia , ací encara és de nit. A voltes s'han de gitar a les cinc o les sis de la matinada i per això s'alcen tan tard.

NANDO.- (Tallant el tema). Ara que estas tu ací, carinyo. Paco i jo ens n'anem un moment al mercat per a vore a Pepitet. Vols que li compre una poqueta de moixama per a fer-se una picaeta este migdia?.

ENRIQUIU.- Valj. Però no tardes molt, que encara has d'anar a arreglar l'aixeta de la cuina del Sr. Juan, el del celler, i jo a l'una he d'anar a casa per a posar el menjar.

(Fan mutis per la porta, mentres Enriquiú s'entreté arreglant uns papers sobre la taula escriptori. No tarden a entrar: Luisa, Carmen i Mariuetes.)

ENRIQUIU.- (Alçant-se). Que bé que hàgeu vingut. Creia que anava a avorrir-me soles com una ostra, perquè hui amb el fred que fa no crec que vinga ningú. (A Carmen) Has vist el teu marit?.

CARMEN.- No t'alcesj. Que eixos esforços no són res bons. Si que l'he vist, però ells a nosaltres no. Han eixit corrent en direcció al mercat, com si els perseguira el dimoni. Segur que van ha buscar a Pepitet.-

LUISA.- És que conforme s'acosten les festes ja no volen saber res d'una altra cosa. Ahir, per exemple, estaven fent un reportatge sobre el Real Madrid, i ací el tènia jo sense fer cas de la tele i traient comptes per a festes.

ENRIQUIU.- Jo, gràcies a Déu, crec que enguany no tindrem problemes de diners per a eixir . El negoci cada dia va consolidant-se mes i (tocant-se la panxa) si estos no s'avancen, no hi ha ningú que ens impedisca disfrutar d'unes bones festes.

CARMEN.- Déu et senta. j Però dona, fins a juny no els esperes.

ENRIQUIU.- Si. Però el metge m'ha dit que per a ser tres s'estan desenvolupant-se molt bé i que quan un comença a pegar puntellons, els altres s'incomoden. Poden eixir en qualsevol moment, a partir del setèim mes.

MARIUETES.- Esperem que siguem considerats i aguantem, almenys, fins maig.

CARMEN.- Deixem-se de favades, que eixos ja eixiran quan els done la gana i anem al gra. (Emocionada) Ja tinc una modista que s'ha compromés a fer-nos els trages per a festes.

ENRIQUIU.- Però si només queden dos mesos i mig.

CARMEN.- Per això cal espavilar-se.

MARIUETES.- Encara no sabem si ens admetran en la fila i molt menys com ha de ser el vestit oficial.

LUISA.- Que ens admeten és segur i si no pitjor per a ells. Perquè el dia de l'entrada sóc capaç de boicotejar-la.

ENRIQUIU.- Com?.

LUISA.- Posant-me davant de l'esquadra imitant el cap i espantant-li el cavall al cap batedor cada vegada que s'arrime per allí.

ENRIQUIU.- Que exagerada eres. Et trauran a pataes.

LUISA.- No ho crec. Perquè l'encarregat de vigilar l'esquadra enguany és el meu marit i com em pose la mà damunt (en to amenaçador), que no s'atrevirà, l'acusarà de violència domestica. Però no vos preocupeu, que la sang no arribarà al riu.

MARIUETES.- Però... Quins trages ens fem?. Diuen que ha de ser diferents dels hòmens.

CARMEN. Això ho tenim clar. En els contrabandistes, que segons pareix és l'única fila que té diferenciats els trages masculins i femenins, els hòmens porten pantalons i les dones faldes. En el cas nostre, com són ells els que porten falda, pos nosaltres ens fem pantalons i en pau.

LUISA.- No senyora!. Jo vote per la falda que és mes còmoda. Si ens entren ganes de pixar, encara que ens posem bragueta no ens servix de res. Aixína, que tots igual i si després volen diferenciar-se, que es facen els pantalons ells, que per a això diuen que els porten en casa.

ENRIQUIU.- Tens raó. Millor la falda, perquè amb la panxa que se m'ha fet, i pitjor encara amb la que tindrè d'ací a dos mesos, no se com m'ajustaria els pantalons. Espere que la modista tinga algun modelet de pre-mama.

LUISA.- Clar!. I si no et fas un forat en el faldó de la taula de braser i t'ho penges dels muscles. L'important és eixir a festes i no el que portes .

CARMEN.- Llavors totes d'acord. Esta vesprada se n'anem al modista perquè ens prenga les mesures i el dissabte totes a la fila. El poder femení ha arribat i amb Fonévol o sense Fonévol, guanyarem..

(Música festera per a ambientar, mentres es canvia el decorat de l'escena següent.)

ACTE TERCER

(Decorat propi d'una filà. Al fons de l'escenari i d'esquerra a dreta: dos cadires, una taula i després una sèrie de cadires, emparellades de dos en dos, que es perden en l'extrem dret. En primer pla, a l'esquerra lliure i a la dreta un xicotet receptacle que fa el paper de despatx del Primer Tró, que conté una taula, damunt de la qual hi ha un telèfon de mans lliure i un llistí, i quatre cadires cara al públic.)

(Abans d'alçar-se el teló es senten murmurs de moltes veus. Quan s'alça éste, estan en escena parlant: Natacha, Nadiuska, Luisa, Carmen, Mariuetes, Enriquiú, els seus respectius homens i cinc o sis persones que representen ser membres de la fila)

(Dos d'ells, el primer Tró i el secretari, se'n van cap als seients que estan a l'esquerra de la taula. Natacha i Nadiuska s'assenten en els primers seients, les quatre amigues a continuació seguides pels seus homens i la resta dels membres de la fila. Se suposen que són mes que els que queden a la vista, però estan ocults pel despatx del primer Tro.)

PRIMER TRO.- Per favor, per favor!. Els pregue que vagen prenent assen.

SECRETARI.- (Alçant-se) A vore;... la taula d'escoti... que se'l deixen ja i s'assenten en les cadires del saló. Els que estan jugant a cotos al fons. Que vinguen ja;.

VEU EN OFF.- Espera que acabem esta "cama".

PRIMER TRO.- No; ni cama ni peu;. El que no s'assente en les cadires i guarde silenci que se'n vaja al carrer. Açò és molt important i la filà només esta oberta per l'assemblea. El que no participe en ella, ja ho he dit, al carrer;.

(Se senten soroll de cadires en el fons que acaba prompte)

PRIMER TRO.- Cavallers... i alguna que una altra Dama amb els què tenim el plaer de compartir, en estos moments, la seua companyia.

VEU EN OFF.- (Referint-se a Natacha i Nadiuska que estan en primera fila amb la seua clàssica minifalda) Tu si que tindràs el plaer, perquè les tens encaraetes, però des d'ací no podem vore res.

UNA ALTRA VEU.- Però ens ho imaginem. Ji. Ji. Ji. (Rient-se)

PRIMER TRO.- Juano i Pep el Sort. Se que sou vosaltres, i este és l'últim avís. Si torneu a soltar una, ja sabeu el que vos passarà.

VEU.- Uij. Que por.

PRIMER TRO.- (Sense fer cas) Ací hem vingut a parlar de les dones i la festa o si volem festa sense dones o en definitiva que collons volem. Esta reunió hauria de haver-se celebrat fa cinc o sis mesos, però finalment no la vaem fer, perquè després del embolic que s'armà amb els de Fonévol i els Navarresos, esta junta directiva va optar per la prudència, esperar que les coses s'aclariren i que altres filaes es pronunciarren. Però la cosa seguix igual, o millor dit, pitjor. Les festes estan molt prop

i cal prendre decisions. Jo no vull prendre decisions pròpies perquè fa sis mesos que no m'aclarisc, uns volen ficar a les seues dones en la fila; altres, només volen vore ací la dona de la neteja i a la Senyora Amparo, la cuinera, i soles perquè fa unes mandonguilles molt bones, i pare vosté de comptar. I això s'ha d'acabar d'una punyetera vegada. Tots sabeu que la fila és sobirana en les seues decisions. Res ens importa el que facen les altres o les consignes que l'Associació vullga ficar-nos baix mà. Ací votarem, i el que decidim va a missa. La decisió és de tots i jo, individualment, vull eixir amb les mans netes com Herodes.

UNA VEU.- Va ser Pilatos;

PRIMER TRO.- Calla sabutj. Siga Pilatos o siga Herodes a mi em dóna igual. Aixína és que votarem i l'opció que guanye, és la guanyadora i després no vull sentir ni una sola paraula i ni una sola reclamació. Esteu assabentats?

TOTS.- !Siiiiiiiiiii;

PRIMER TRO.- Abans de començar, si algú té quelcom que dir que ho diga ara o "que calle para siempre".

UNA VEU.- Açò.. que és ?. Una boda o que?.

PRESENT NUMERE U.- És que la meua dona diu.

PRIMER TRO.- Ací no es tracta del que diga la teua dona, sinó del que opines tu.

PRESENT NUMERE U.- És que jo sempre opine el que ella diu.

PRIMER TRO.- Aleshores hauria d'haver vingut ella, ací no volem intermediaris. Aixína que si ella és la que mana en casa, crida-la que vinga i que parle directament.

PRESENT NUMERE U.- Escolta, en la meua casa mane jo.

UNA VEU.- Només en el comú i quan no hi ha ningú. (Rialles)

PRIMER TRO.- Tingam un poc de consideració i que ningú es faça el fanfarró. Al cap i a la fi el que este lliure de pecat que tire la primera pedra.

UNA VEU.- Açò, que és?. Una assemblea o la pel·lícula dels deu manaments.

PRIMER TRO.- Un poc d'orde. Un poc d'orde (Dos intenten parlar al mateix temps) Calle vostre.... i parle vostre.

UNA VEU.- Ara estem en el Tribunal de les Aigües a València.- !Xe que boj.(Cantant la cançó del Gurruchaga) "Viaje con nosotros si quiere....."(Aldarull impressionant, tots volen parlar.)

NATACHA.- OHj. Esto ser espectáculo impresionante. Nosotras querer hacer striptis despues.....

TOTS ELS HÒMENS.- (De moment s'havien callat, però al sentir estes paraules sona una exclamació) Beeeeeeee;

NATACHA.- ¿Porque hacer “Beee” como borregos?

CARMEN.- El borrego lo hacen siempre, pero ahora estan diciendo bien. Bé es bien en valenciano.

NATACHA.- Yo no entender valenciano, bastante tener con castellano.

TOTS ELS HÒMENS.- (Que havien estat fent un circul com deliberant) Després no. !Ara; Després no, !ara; (Seguixen diversos bisos.)

PRIMER TRO.- (Cridant) O calleu tots o tanquem el quiosc. Ja esta bé;. Passem directament a les votacions.

SECRETARI.- Silenci;. Comencen les votacions.

PRIMER TRO.- Sol·licitud presentada per D. Emèrit Buen Cristiano.

LUISA.- Si este no entra, és que no entra ningú.

PRIMER TRO.- Es prega silenci;. Vots a favor?

(Tots alcen la mà)

PRIMER TRO.- Recorde als què es presenten (Dirigint-se sobretot a les dones situades en les primeres files) que no poden votar, perquè no pertanyen encara a la filá. Les senyores i els tres cavallers que es presenten, els prec abaixen les mans. (Mira per damunt dels assistents com si comptara i al cap d'uns segons). Noranta-sis vots a favor. Algun en contra?. (Ningú alça la mà). Zero vots. Admés.

CARMEN.- Que fácil és açò. Em veig ja dins.

LUISA.- Si, tots són una bones persones, són una gràcia d'hòmens. Veritat?.

ENRIQUIU.-. Espereu-se, que açò encara no ha acabat i la tendència pot canviar en qualsevol moment. Jo no em fiaria.

PRIMER TRO.- Silenci;. Sol·licitud presentada per D. Alberto Alto Chaparro.

MARIUETES.- (Rient-se). Que nom té. O és alt o és xaparro?. Però les dos coses no pot ser.

ENRIQUIU.- És alt. Per a xaparro ja tenim prou amb el teu marit.

PRIMER TRO.-Però... voleu callar?. Mare meua que angoixa de dones. (Al public) Com ens entren estes, ens faran la vida impossible. (Comptant i com cantant) Noranta-sis vots a favor. Després no hi ha cap en contra.

LUISA.- Que ràpid va tot, crec que encara ens podem anar al cine. Perquè jo no aguante mes ací, quan acaben les votacions ..... al carrer. Com amenaça el Primer Tro.

CARMEN.- Ens farem abans uns xurrets en la Plaça de Dins.

ENRIQUIU.- (Tocant-se la panxa). Mentres no em toque a mi la “porra”... que sempre se m’indigesta.

PRIMER TRO.- Sol·licitud presentada per D. Gilberto García Vaquero.

MARIUTES.- El mateix nom que el del vi.

CARMEN.- No; És el del formatge.

MARIUTES.- Estàs segura?

CARMEN.- Com que em menje un, com eixe, cada dia.

MARIUTES.- De tio;.

CARMEN.- No. De formatge.

VEU EN OFF.- Que callen;

PRIMER TRO.- (Amb veu cansá) Per enèsima vegada es torna a pregar silenci.

UNA ALTRA VEU EN OFF. És que amb dones com eixes la fila pareixerà una “tienda de loros”.

PRIMER TRO.- Silenci; d’una punyetera vegada. Vots a favor per al Sr García Vaquero?.. (Quasi sense esperar que s’alces les mans) Sol·licitud aprovada.

(Consulta durant uns moments amb el Secretari.)

PRIMER TRO.- Per a avançar les votacions, que s’estan fent llargues i tedioses. A banda que hi ha molts assumptes per a tractar hui i s’esta fent tard. Propose presentar les sol·licituds d’entrada per grups. Estan d’acord?

CRIT UNÀNIME !Siiiiiii.....;

PRIMER TRO.- Procedam. Sol·licituds presentades per la Sra Luisa García Escolano....

LES QUATRE DONES.- (Com si estigueren donant l’alineació d’un partit de futbol i visiblement nervioses i donant-se colzats i colps amb les mans). !Biennnnn...

PRIMER TRO.- (Emprenyat, però passant ja de tot). Sra Carmen Carbonell Espi.

QUATRE DONES.- Biennn....;j

PRIMER TRO.- Sra Enriqueta Santonja Vicedo

QUATRE DONES.- Biennj

PRIMER TRO.- Sra Maria Gisbert Doménech.

QUATRE DONES.-! Bienn.....j

PRIMER TRO.- A vore.... Vots a favor?

(Ningú alça la mans excepte les quatre dones)

PRIMER TRO.- Recorde a les senyores que no poden votar i molt menys a sí mateixes.

(Les quatre abaixen la mà i miren cap arrere per a vore els vots aconseguits. Al vore que ningú, colpegen els seus marits ,que automàticament alcen la mà)

PRIMER TRO.- Quatre vots a favor. Algun en contra? (Els que hi ha immediatament darrere dels marits alcen la mà). Huitanta-huit vots en contra. Sol·licitud denegada.

LUISA.- Alto paraoj. Açò que vol dir?

EL PRIMER TRO.- (Amb veu assossegada) Vol dir que les seues sol·licituds no han sigut acceptades. I com he dit en un principi el que diu esta assemblea va a missa. Si tenen algun suggeriment que fer els pregaria que esperaren a “Precs i Preguntes”.

LUISA.- (Alterada) És que.....

CARMEN.- (Interrompent-la) Espera a què tiren també a les russes i aixína serem mes a protestar.

PRIMER TRO.- Sol·licituds presentades per Sra Natacha Gorbachova i Sra Nadiuska Stanlin-cova

MARIUETES.- Mare de Déu!. Que cognoms tenen. Tenin en compte amb els que estan emparentades, no crec s'atrevisquen a denegar-los l'admissió.

PRIMER TRO.- Vots a favor?. (Tots alcen les mans, inclús els quatre marits). Vots a favor noranta-dos... (Les quatre dones, després de la sorpresa, colpegen al seu homens que automàticament abaixen les mans).

PRIMER TRO.- (Rectificant).- Bueno..... Huitanta-huit. Acceptada la seua admissió.

MARIUTES.- Ja deia jo que amb eixos cognoms.....

LUISA.- (Dirigint-se al Primer Tro). Supose que tindrà una explicació que donar-nos.

PRIMER TRO.- Jo no tinc res a explicar. Ja li he dit abans que...

LUISA.- (Alterada). Ni abans ni després. Com no rectifiqui immediatament el que jo personalment considere un oprobí...

PRIMER TRO.- Senyora. Que jo no sóc un advocat i eixes paraules...

LUISA.- Jo tampoc se'l que significa però ho vaig sentir en una pel·lícula i queda molt bé. Però si vol assabentar-se bé li diré simplement que ens ha fotut i que pense arribar fins on faça falta per a solucionar esta ofensa.

CARMEN.- Ací o juguem totes o trenquem la baralla. El que no pot ser és que entren estes senyoretetes, la qual cosa em pareix molt bé, i nosaltres, perquè no ens posem en pilotes, no entrem.

PRIMER TRO.- Ací ningú s'ha posat en pilotes

CARMEN.- Encara..... Però no es preocupe que tot es caminarà.

PRIMER TRO.- Bé senyores, ací ningú ens va a donar de sopar i encara ens queda molt. Aixína que molt de gust de conèixer-les, i amb el seu permís o sense ell, continuarem amb l'assemblea.

(S'alçen les quatre irades i s'acosten a un primer plá per a dialogar, mentres darrere l'assemblea pareix continuar. Les dos russes han començat un estriptis voltejant les seues jaquetes, que s'han llevat, per damunt del cap. La massa ruge i el primer tró no sap com parar el caos.)

LUISA.- Axo és la bufa la gamba. (Sentenciant) Però com que em cride Luisa, que açò va a pegar un esclat que riguen vostés de la bomba atòmica.

CARMEN.- És que són uns desgraciats, que no es mereixen res. Però d'açò, ja s'assabentaran les dones de mes d'un que jo conec, i sabran el que és canella fina.

ENRIQUIU.- Tènia raó Marihuetes. Amb eixos cognoms, és necessari que les admeten.

LUISA.- Que cognoms i que xiquet mort. Eixes no han entrat pel cognom, sinó per la promesa del striptis. Posat tu en pilotes i vores que prompte entres.

ENRIQUIU.- Dona. En el meu estat....

LUISA.- (Sense fer-li cas i referint-se al primer Tro). Eixe tio és un bocut i un desgraciat i va a acordar-se de mi.

CARMEN.- Eixe serà un bocut i un desgraciat; però els nostres marits són uns cabrits. Heu vist l'ajuda que ens han prestat?. En compte d'estar ací consolant-nos, mira com s'ho estan passant de bé. (En eixos moments estan parlant amb les dos russes).

LUISA.- Per descomptat no tenen perdó de déu.

MARIUETES.- Dona. Jo crec que han fet el que han pogut. Fins han votat al nostre favor.

ENRIQUIU.-Només faltaria que no ens hagueres votat. Però el que es diu tirar-nos una mà, no ens l'han tirada.

LUISA.- A mi no m'estranya. El meu Manolo no em tira mà des de que festejarem .

CARMEN.- Jo propose un castic exemplar. Tindre'ls un mes castigats sense sexe.

MARIUETES.- Que cruels souj. Pobre Pepitet. Tindre-ho un mes sense provar mel?.No ho suportarà.

ENRIQUIU.- La que crec que no ho suportaria eres tú. Perque eixe, tenint a la Nadiuska o a la Natacha a mà, segur que no passa fam.

MARIHUETES.- (Com si no haguera sentit l'últim comentari). De totes maneres m'opose.

LUISA.- Mira, un pacte és un pacte, aixína que si totes estem d'acord, Tu li tires el forrellat a Pepitet, i s'acabat.

MARIHUETES.- D'eixa forma, les úniques sacrificades som Carmen i jo. Perquè tu fa el menys cinc mesos que no la tastes.

LUISA.- (Despitada). I tu com ho saps?

MARIUETES.- Recorda que totes vivim en la mateixa finca, i per la nit les parets senten. (Luisa intenta dir quelcom, però finalment calla) I tú, Enriquiú, si en condicions normals només t'arriba la punteta, ara amb la panxa que tens, es queda, almenys, a mig metre de distància. Aixína que no començeu ha fer-se la màrtir, que per ací no pase.

CARMEN.- Sabeu que vos dic. Que del que s'ha dit, res. Oblideu-se del tema i que cada una aguante la seua vela i que prenga les mesures que estime mes oportunes.

LUISA.- Valj. Però açò ho arregle jo en un minut. (Marcant uns números en el seu mòbil que acaba de traure de la bossa de mà). És l'operadora?.....Què ací no hi ha cap operadora?..... I vosté qui és?.... Que això era abans i ara els criden informadores.....I a mi que m'importa.... Tampoc és per a posar-se així.... Bueno, perdone.... Ja m'he disculpat.... Si....

CARMEN.- Ves amb atenció que eixa esta donant-te corda perquè t'isca mes cara la informació. Recorda que el temps és or...

LUISA.- Corta Blas que no me vas!. Una cosa és disculpar-se i una altra tindre que aguantar el discurs que m'esta soltant..... Sentam.... Jo soles vull saber el telèfon de l'Associació, no que em compte la seua vida..... Que quina Associació?..... La de Sant Jordi, quina va a ser.

CARMEN.- T'esta prenent el pèl. Talla ja, que vas a quedar-te sense crèdit en el telèfon.

LUISA.- (A Carmen) I que he de fer?. Si li penge a esta, he de cridar a una altra i jo crec que totes són iguals. (A l'operadora) No te enrolles Charles Boyer.....A vore si li demane el llibre de

reclamacions..... Que vaja que ho té davant... Que cara té vostè. Diga'm on esta que vaig de seguida. .... (Dirigint-se a Carmen super-enfadadíssima) Dice que está en un lugar de la Mancha de cuyo nombre no quiere acordarse.

CARMEN.- Porta el telèfon que eixa va ha sentir-me. (Ho agafa). Escolte senyoreta..... Si. Perdona...moltes gràcies, ara prenc nota. (A Luisa) És el 965 54 05 80.

LUISA.- Te l'ha ditj.

CARMEN.- Però si era una xica encantadora. Què t'ha passat a tu?.

LUISA.- (Fora de si) No; Si encara tindrè jo la culpa del que ha passat. Deixem-ho com està i cridem al Casal (Dirigint-se a Mariuetes). Bonica, fes el favor de dir-li al sergent que em prepare una "tila" o quelcom paregut.

MARIUETES.- (Una altra vegada en pla minso) Quin sergent?. És que estem en un quarter?.

LUISA.- Xiquetaj. Eres mes tonta que els pèls del....

CARMEN.- (Interrompent) Toca tu al Casal, que jo et porte la til·la. (Se'n va emportant-se a Mariuetes)

ENRIQUIU.- Ai; Que cansada estic. Vaig a assentar-me en la cadira que hi ha dins d'eixa habitació. (S'entra al despatx del Primer Tro.)

LUISA.- (Marca el numere de l'Associació i espera a què li contesten pegant puntellonetes en el sòl, i amb evidents signes de nerviosisme.) És el casals?... Molt bona vesprada. Esta el Senyor President?... Què no són hores?... I em pot dir quan són hores..... Que només va a la nit..... No . No puc parlar amb ell mes tart. Necessite fer-ho im-pe-ri-o-sa-men-te ara..... Què estarà en sa casa?..... Ja.....Ja..... I seria tan amable de donar-me el numere de telèfon de sa casa.....Que ho té prohibit?... Clar..... Que no vol que el molesten en sa casa.... És que és una cosa molt urgent..... Què em passa?...Que estic en la fila i m'han fet un atracament....Que avise a la policia? Pos no és roïna la idea, però eixa és la segona opció si el president no ho arregla abans. Perquè, ací, morts no crec que hagen, però ferits segur que mes de u. (En eixos moments arriba Carmen amb la tila). Mire si vol donar-me el numere de telèfon me'l dóna, però no em diga que crida a informació telefònica perquè pot donar-me algo gros..... Què no cal?... Puix mire no se m'havia ocorregut. Moltes gràciesj. (Desconnecta el mòbil) (Queden comentant, en veu baixa, el que ha passat mentres Luisa li donava la tila)

PRIMER TRO.- (Alçant-se) Farem una paraeta per a fer-se una begudeta. Tinc la gola seca... i el que ho necessite que "le cambie el agua al canario".

NATACHA.- Ooohj que bonito. Donde esta el pajarito? Me gustan los canarios. ¿Se puede coger? (Tots riuen i el primer tro no sap per on eixir)

PRIMER TRO.- No señorita. No és un pajarito que canta.

NATACHA.- Su pajarito ya no canta? Mi querer ver que le pasa.

PRIMER TRO.- És una metàfora. Pajaro no existir. Ser metàfora

NATACHA.- Oh ¡ pobre pajaro que no poder poner. ¿Pero donde?- Mi no entender.

PRIMER TRO.- (Dirigint-se al secretari). Mira, Julio. Acaba tu d'explicar-se'l perquè jo m'estic pixant de veritat i no em puc esperar mes. (Ix corrent cap a la dreta i fa mutis)

NATACHA.- Donde ir Primero Tró?

SECRETARI.- Ha ido a hacer pis.... Al servicio..... Al water closed..... Usted comprender?

NATACHA.- Si, yo comprender y querer tambien hacer pis.

SECRETARI.- (Donant-se un colp amb la mà en el cap). Ja tenim un problema a la vista i un altre gastos. (A Natacha) Resulta que solo tener un lavabo para hombres.

NATACHA .- (Amb cara de compromís) Mi no aguantar.

SECRETARI.- Venga conmigo. Los sacaré a todos fuera para que poder entrar usted.(Fan mutis)

(Luisa pareix que ja ha posat al corrent a Carmen de tot els que ha passat)

CARMEN.- Llavors t'ha donat el numero del seu telèfon.

LUISA.- No me l'ha donat, però m'ha dit que encara no s'ha canviat a "Ono" i que el seu numero apareix en la guia telefònica.

CARMEN.- Per a pegar-se un tir. Tant d'escàndalo, total per a res. I Enriquiu?.

LUISA.- Estava cansada i se n'ha anat a assentar-se al despatx del primer Tró. Anem nosaltres allí, que possiblement hi haurà una guia telefònica. (Entren en el despatx)

CARMEN.- (A Enriquiu). Com estas carinyet?

ENRIQUIU.- Un poc cansada , però bé.

CARMEN.- (A Luisa). No es molestarà el Primer Tro si ens veu ací dins.?

LUISA.- Ni que la filá siga seua. Els nostres marits també paguen quota. Mira. Ací hi ha una guia. (Agafa la guia de damunt de la taula i comença a buscar un numero).

CARMEN.- Mira. Si és un mans lliures (Referint-se al telèfon)

ENRIQUIU.- Què vol dir això?.

CARMEN.- Que pots parlar sense despenjar-ho i totes podem sentir la veu de l'interlocutor.

MARIUETES.- De l'inter... què?.

LUISA.- Ja t'ho comptara demà. Açò és més important. Ací està el numero del president.... Ho tenen remarcat i tot. Segurament el criden tots els dies.

CARMEN.- A vore... (Aprèta un botó i comença a marcar)

UNA VEU.- Digam;

CARMEN.- (En veu baixa). Parla tu, Luisa.

LUISA.- Oiga;. Esta en casa el senyor president?

UNA VEU.- Quin president?

LUISA.- El de l'Associació de Sant Jordi. Qui serà?

UNA VEU.- Podria ser el president del Govern o el de l'Associació d'Animals i Plantes. No és veritat?.

LUISA.- (Començant a escamnar-se). Pos si.... Perdone. Però esta?

UNA VEU.- És que ara esta descansant.

LUISA.- Esta gitat. Que llastima;.

UNA VEU.- I qui li ha dit que esta gitat?. Jo li he dit que estava descansant, però en la butaca del saló i amb la tàceta de café en la mà, quasi buida, però no la solta per a fotre m.

LUISA.- Per a fotre-la. Per què?.

UNA VEU,. Perquè servidora és l'encarregada d'arreglar la taula, i fins que no retire la ultima tàceta el meu treball no s'acabat.

LUISA.- (Donant idees). Canvie-li la tàceta per un got de "wisky". I així la soltarà.

UNA VEU.- Em quede igual, perquè eixe és capaç d'aguantar el got fins que se'n vaja, i jo ja tinc ganas d'assentar-me, perquè també tinc dret. I escolte;, estic ja esgotada. Sap el que he fet hui?.

LUISA.- No, però m'ho imagine. Haurà netejat els plats del sopar d'ahir i del desdjuní de hui, haurà fet el llit, llevat la pols, passat el "mocho de fregar", fer el menjar, servir-la i arreglar la taula....

UNA VEU.- No donaj. Això és cosa de la meua filla, que és la que s'ha casat amb el "senyoret". Jo ja tinc mes de setanta anys i no estic per a eixos trots. Jo m'he desdjunat, me n'he anat a missa de deu i com sóc del betis...

LUISA.- Què?.

UNA VEU.- Que com tinc “diabetis” el metge m’ha “encomandado” que li pegue la volta als ponts almenys dos voltes al dia. He de pegar deu mil passos.

LUISA.- Pos deu estar vosté molt bé físicament

UNA VEU.- Mes bé feta una merda. Però ho vaig suportant. No crega que lo meu em costa. Perquè, sap vosté, jo vaig comptant els passos i quan arribes a dos mil o a tres mil, sempre et trobes amb algun conegut i et poses a “xarrar”. Perquè a mi m’agrada molt parlar. Sap vosté?.

LUISA.- (Impacientant-se). No m’ho jure.

UNA VEU.- Llavors em descompte i quan comence novament a caminar, he de començar de zero.

LUISA.- Compre’s un compte-passos. M’han dit que va molt bé.

UNA VEU.- Ja m’ho va proposar el meu gendre, però com no em fie d’ell, i l’aparell porta una pila... Jo em vaig preguntar: “A vore si vol electrocutar-me.” I li vaig dir que “nones”.

LUISA.- Jo el conec només de vista, però pareix un bon xicot.

UNA VEU.- Bon xic, si que és: perquè en cas contrari, no l’haguera deixat casar-se amb la meua filla. Però quan li entra la vena de bord, com hui, es posa insuportable.

LUISA.- La seua vida és molt interessant i estic encantada de parlar amb vosté. Però, em pot posar amb ell?.

UNA VEU.- Encara no m’ha dit qui és vosté.

LUISA.- Sóc una festera que precisa urgentment de la ajuda del seu gendre

UNA VEU.- Perdone que li faça tantes preguntes, però és que hi ha tanta “bandarra” solta per ací, que jo he de mirar per la meua filla. A vore... esta amb els ulls tancats. Ara seria el moment de llevar-li la tàceta, però preferisc parlar amb vosté que és molt simpàtica. I mentres, si li cau la taceta i se li trenca, damunt tinc excusa per a bonegar-lo.

LUISA.- (Rendint-se). El que vosté vullga

UNA VEU.- Farem un tracte. Continuem parlant durant cinc minuts i després el desperte. Val?

LUISA.- Val;.....

UNA VEU.- És que abans vivia en un primer pis del carrer Sant Frances. Quan estava avorrida m’aguaitava al balcó i com eixe carrer era un riu de gent, sempre passava algun conegut amb qui parlar un ratet. Ara dona pena eixe carrer. Per allí no passen ni les panderoles. Amb les que havien quan vivia jo. Vosté a passat per allí ara?.

LUISA.- Clar;.

UNA VEU.- I que li pareix?

LUISA.- (Mig dormida). Una llastima

UNA VEU.- Ara com vix en un àtic en el riu...

LUISA.- (Espavilant-se). En el riu?.

UNA VEU., En el riu de cotxes en què s'ha convertit el carrer Entenza. Passen tan de pressa, que no reconec ni el del meu germà que passa dos voltes al dia per davall.

(Se sent el soroll d'una tassa al trencar-se.)

LUISA.- Què ha passat?

UNA VEU.- És el meu gendre que ja se li ha trencat la tàceta. Arreplegaré els trossets i a assentar-me, que la novel·la de la tele ha d'estar a punt de començar. Ara se l'envie.

LUISA.- Un moment; Abans de despedir-nos volia dir-li que si tot açò ix bé, vaig a regalar-li un desenari com a senyal d'agraïment.

UNA VEU.- Què és això?.

LUISA.- Una espècie de rosari que té cinc sèries de deu comptes cada una.

UNA VEU.- I per a què em servix a mi això?.

LUISA.- Quan isca a caminar, cada cent passos, passa una dels comptes i quan tinga passades totes les del grup, ja té mil passos.

UNA VEU.- Això esta molt bé. M'agrada.

LUISA.- Aixína si es descompta, en tornar a comptar els comptes del desenari sap per on anava i amb dos vegades que li done la volta al desenari, treball fet.

UNA VEU.-Veja.Si no s'entén per telèfon amb el meu gendre, un dia es passa per casa i apretan-lo vosté i apretan-lo jo, segur que el convencem del que siga. Molt de gust d'haver-la sentida.

LUISA.-Igualment. Adéu

(Passen uns moments mentres se senten, pel telèfon, unes veus discutint, molt al fons, sense saber a ciència certa que diuen. Marihuetes i Carmen aprofiten per a absentar-se i vestir-se per a l'escena que ve a continuació.)

CARMEN.- Mariuetes i jo ens anem a vore que passa per ací fora i a estirar un poc les cames. Véns tu, Enriquiu?.

ENRIQUIU.- Estic millor assentadeta, ja ens comptàreu i vos comptarem nosaltres el que passe..

(Carmen i Mariuetes, ixen del despatx i fan mutis per la dreta. Mentres se senten uns sorolls en el telèfon i sona la veu del president).

PRESIDENT.- Bon dia... Diga'm.

LUISA.- El bon dia ho serà per a vosté, perquè per a mi, ha sigut prou negre.

PRESIDENT.- Dona, és un dir. Perquè jo també m'he passat tot el dia discutint amb la meua sogra, però això no ve al cas. Vosté dirà.

LUISA.- Estic amb unes amigues en la fila dels nostres marits, el nom de la qual tampoc ve al cas perquè totes són iguals. I he de comunicar-li que ha sigut rebutjada la nostra sol·licitud de ser admeses com a membres de la fila. No obstant a tres tios que s'han presentat si els han admés.....

PRESIDENT.- Això no és una novetat, ja va passar fa uns mesos en els navarresos i després a oorregut en tantes files que ja he perdut el compte.

LUISA.- Però... no m'ha deixat acabar. A dos xiques del "Saloon".. si les han admés.

PRESIDENT.- Què és això del "Saloon"?

LUISA.- Un puticclub que hi ha a les afores d'Alcoi.

PRESIDENT.- Collons; Això si que és una novetat i pot assentar un precedent.

LUISA.- Què vol dir? Que per a què ens admeten en una fila hem de posar-nos a treballar abans en el "Saloon".

PRESIDENT.- Déu m'allibere- La novetat no consistix en el fet que treballen en el "Saloon" eixe. Em referisc que, eixes xiques, tindran altres atributs i perdone que no siga mes explicit, però tinc a apenes uns quatre metres a la meua sogra amb les orelles estirades, i després tot el que dic se'l compta a la meua dona i no vull tindre cap embolic amb ella.

LUISA.- Clar que tenen altres atributs. Entre ells un parell de cuixes i dos mamelles que peguen un esclafit.

PRESIDENT.- Mire senyora, jo deplore la situació en què es troben; però els asseure, que almenys de moment, no puc fer res. Els majorals em diuen que aguante la cara i les de Fonévol me la volen trencar. Jo creia que la pressió que suporta en el meu treball era el màxim al que podia arribar, però ara veig que això no és res i que per a pressió, la que tinc ara en el Casal.

En casa, encara sort que la meua dona es comporta i no em diu res, perquè llavors si que esclataria i me n'aniria vestit de monjo budista al Tibet. Però la meua sogra, i la mencione perquè se n'ha anat, cosa estranya en ella quan mantinc una conversació que li interessa, deu haver-li agafat un "apretó" de categoria sinó no m'ho explique, perquè no em deixa tranquil ni un moment. Amb mes de setanta anys que té m'ha dit que no pensa morir-se fins que no baixi en una esquadra vestida de negra pel carrer Sant Nicolau i que no deixara de fer-me la vida impossible fins que ho aconseguisca. No m'es-

pera per a menjar. A penes pegue dos cullerades, ja esta llevant-me el plat. Quan em servix el café, passa el mateix. Agafe la tàceta i de seguida em retira el plat, ja no puc tornar a deixar-la damunt de la taula perquè normalment esta un poc bruta la seua base i tacaria les tovalles. Inmediatament comença a retirar les molletes de pa i les tovalles. Aixína que ja tinc tota la vesprada la tàceta en la mà i sense saber on deixar-la. Quan em queixe, diu: “que si llavara jo la roba no ploraria tant”. Ja em dirà si no sóc jo el primer interessat que l'entrada de la dones en les filaes es legalitze.

LUISA.- Llavors... per què no ho fa?

PRESIDENT.- Perquè no estic soles i els altres no tenen una sogra com la meua. Sinó un altre gall ens cantaria.

LUISA.- Vol dir que no hi ha cap solució.

PRESIDENT.- No hi ha res en este món impossible. Però el problema és que les filaes són sobiranes i tenen el dret d'admissió. D'esta manera poden admetre els hòmens i rebutjar les dones. L'única solució seria fomentar la creació de noves filaes que nasquen amb majoria de dones, d'esta manera sempre portaran elles la veu cantant. A més podrien adoptar noms eminentment femenins com per exemple: “Amazones” per al ban cristià o “Odalisques” per al ban moro. Amb eixos noms no crec que cap tio vullga apuntar-se, i si ho fa allà ell. Per la meua part, si em porta una llista en què cada una d'eixes filaes tinguen mes de cent adhesions, em compromet a autoritzar automàticament la seua tramitació. És una solució que fa temps tenim en estudi la junta directiva de l'associació i jo i no hi hauria cap problema.

LUISA.- La idea la considere perfecta i començaré a treballar amb ella. Moltes gràcies senyor president i li assegure que prompte tindran notícies nostres.

PRESIDENT.- Ja sap que em té a la seua sencera disposició, tots els dies de huit a deu de la nit en el Casal. Ah i faça el favor d'apuntar a la meua sogra de les primeres per a què el primer any que isquen tinga un lloc assegurat en l'esquadra. A vore si d'esta manera em la trac d'una vegada de damunt.

LUISA.- No es preocupe que ella anirà davant de mi en la llista.

Apoteosis final

(Les llums s'apaguen i cau el teló. Comença a sonar una marxa mora amb un to molt baixet. Un focus il·lumina l'escenari i delata la presència d'un narrador.)

NARRADOR.- (En un to dramàtic). Des del mateix moment que el president de l'Associació de Sant Jordi i Lluisa van penjar el teléfon, els esdeveniments es van precipitar. Les dones protagonistes d'esta història es van dividir en dos grups. Carmen i Mariuetes van fundar la sensual filà denominada "Odalisques" per el ban moro; mentres que Luisa i Enriquiu ho van fer amb la guerrera filà "Amazones" per el ban cristià.

En menys d'una setmana el Senyor President va rebre dos expedients amb mes de 500 adhesions a cada una de les dos noves filaes. Este, complint la seua promesa, va donar el vistiplau.

Van haver dimissions, manifestacions i altercats. Alts càrrecs del govern de la Comunitat i de la Nació van haver d'intervindre. El Poder Judicial, finalment, es va pronunciar i un 19 d'abril les dos noves files van ser acceptades oficialment en el sí de l'Associació de Sant Jordi.

Impossible participar en les pròximes festes per no tindre el vestuari adequat. Els matrimonis perquè siguen favorits canònicament cal consumir-los i les nostres dones van témer que si no eixien eixe any i consumaven el seu èxit, podrien ser espoliades per les males arts virils en el transcurs de l'any següent.

L'Associació va posar a disposició de les seues noves afiliades els trages de guerreres i odalisques usats en antics boatos.... I el resultat és este.;

(El narrador es retira, s'eleva el teló i la música puja de to. En el marc del Carrer de Sant Nicolau baixa una esquadra d'odalisques, amb Mariuetes de cap i Carmen flanquejada per Nadiusca i Natacha en el centre de l'esquadra. L'escena dura segons el temps de què disposem. Quan acaba, la música mora es torna en cristiana i apareix en escena una esquadra d'Amazones, amb Luisa de cap i Enriquiu en el centre de l'esquadra. Al seu costat una dona menuda que aparenta tindre mes de 70 anys, en realitat té 71, en les seues mans un rosari i la seua boca pareix estar comptant els passos de l'esquadra. És la que mes destaca pels seus gestos, alça les mans i saluda al publike del carrer i dels balcons.)

ANCIANA.- Vixca; Sant Jordi... Viquen; les festa.... Amunt; el president.... que a més és el meu gendre. Vixca; la mare que em va parir. Segur que si la pobreta alçara el cap i em vera no s'ho creuria. En lo festera que era ella.;

ENRIQUIU.- (Emportant-se les mans a la panxa) Ai mare; que em ve... Ai mare; Que almenys un vol eixir. Ajudeu-me. (Tota l'esquadra es desfà i la rodeja). Ai mare;. Que mala sort tinc. Una volta que isc, i em passa açò. Crideu a Nando que ve per darrere.

LUISA.- (Dirigint-se al publike) Ràpid crideu a una ambulància.... No;. A tres, que són tres els xiquets. (s'acosta a on esta Enriquiu, la mira, i torna una altra volta cap al public) I una altra per a la mare;... Ai Mare de Déu que mal estic.... i una altra per a mij;.... (Abans de caure desmaiada)

(Es baixa el teló i este sainet s'ha "terminao")

